

49ο ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΤΑΚΕΣΙ ΚΙΤΑΝΟ

BIG IN JAPAN!

Τρίτη 18 Νοεμβρίου 2008
Αρ. φύλλου 228

Έκδοση του 49ου Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης

ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ

ΧΟΡΗΓΟΣ ΒΡΑΒΕΙΩΝ ΚΟΙΝΟΥ

Fischer

SAVOIR VIVRE.
SAVOIR BOIRE. SAVOIR... *Voir*

ORIGINE STRASBOURG
Biere Blonde Speciale d' Alsace

Απολαύστε υπεύθυνα

«Μα πού είναι όλος αυτός ο κόσμος όταν δεν υπάρχει Φεστιβάλ;», αναρωτιόταν όλο απορία μία φίλη μου, εγκαταλείποντας το, για ακόμη μια φορά γεμάτο, café-bar του πρώτου ορόφου της Αποθήκης Γ'.

Λίγο αργότερα αντίκρυσα το μέγα πλήθος στην έναρξη της επίσημης πρεμιέρας της ταινίας Τρεις Πίθηκοι του Nuri Bilge Ceylan από το τμήμα «Ματιές στα Βαλκάνια. Το «παρών» στο κατάμεστο Ολύμπιον έδωσαν οι δύο πρωταγωνιστές Yavuz Bingol και Hatice Aslan, οι εκπρόσωποι του Τουρκικού Προξενείου που στηρίζει το αφιέρωμα, όπως και η κυρία Μουζάκη με την δημοσιογράφο Άννα Παναγιωταρέα. Μάλιστα, η σύζυγος του Πρόξενου, κυρία Abaci, πρόσφερε ανθοδέσμη στην πρωταγωνίστρια.

Μια ιδιαίτερη ανθρώπινη στιγμή έλαβε χώρα στο γραφείο των «Ημερών Ανεξαρτησίας» στο λιμάνι, όταν έδειξαν στον Alain Sebène το βιβλίο που ετοιμάστηκε για τον πατέρα του. Ξεφυλλίζοντάς το, έπεσε πάνω σε μία φωτογραφία με τον ίδιο και τον πατέρα του, γεγονός που τον συγκίνησε πολύ.

Δευτέρα πρωί και ξεκίνησα την εβδομάδα μ'έναν καφέ από το DeFacto,

που πάντα θυμάται το Φεστιβάλ γεμίζοντας κάθε χρόνο κάθε τοίχο του με αφίσες παλαιότερων ταινιών του θεσμού. Απ' ότι μου είπαν, εκεί βρέθηκε τις προάλλες και ο ηθοποιός Νίκος Γεωργιάκης από Το Βουνό Μπροστά του Ντούρου για να απολαύσει το ρόφημά του. Ο ίδιος ηθοποιός εθεάθη, απ' ότι μου είπανε πάλι, και στο Μουσείο Φωτογραφίας.

Μπαίνω στην Αποθήκη Γ' κι εκπλήσομαι βλέποντας τον «πράσινο» τοίχο που υψώθηκε αριστερά της εισόδου ασφυκτικά γεμάτο από οικολογικά συνθήματα και προσωπικά σχόλια.

Η ευχάριστη μουσική από το café με οδήγησε πάνω, ενώ σκεφτόμουν το πλήθος δραστηριοτήτων με το οποίο ξεκίνησε η εβδομάδα: ένα super masterclass της Diablo Cody (την οποία παρακολουθούσα λίγο αργότερα σε ένα τραπέζι δίπλα μου να είναι προσηλωμένη στο Mac Air της στην Αποθήκη Γ'), το Balkan Work in progress, το τέταρτο Forum συμπαραγωγών Crossroads.

Στη μία το μεσημέρι στο λιμάνι βρέθηκα στη συνέντευξη τύπου του Μάνου Ζαχαρία, όπου όταν του ζητήθηκε το σχόλιό του για τον σύγχρονο ελληνικό κινηματογράφο δήλωσε: «Το σύγχρονο ελληνικό σινεμά έχει μέλλον γιατί υπάρχει ταλέντο και προοπτική, αλλά δεν μπορούμε ακόμη να αντιμετωπίσουμε το πρόβλημα της καλλιτεχνικής και κινηματογραφικής παιδείας. Ελπίζω κάποτε να το ξεπεράσουμε για να έχει ο κινηματογράφος ένα σταθερό και ευοίωνο μέλλον».

Αργότερα η Φωτεινή Δάρρα και ο Δημήτρης Παπαδημητρίου έδωσαν τη δική τους συνέντευξη τύπου για την αυριανή συναυλία τους στο Μέγαρο Μουσικής στις εννέα το βράδι και το Φεστιβάλ γέμισε νότες.

Κοντά στο μεσημέρι, Θοδωρής Κουτσογιανόπουλος μιλούσε με τους ανθρώπους στα γραφεία του Φεστιβάλ στο ισόγειο της Αποθήκης Γ', ενώ στον επάνω όροφο έπιναν τον καφέ τους, σε διαφορετικά τραπέζια, ο σκηνοθέτης Βασίλης Κατσίκης και ο Νίκος Γουλιός και οι άνθρωποι της Seven Films.

Η μέρα κυλούσε και οι πορείες στους δρόμους της πόλης κορυφώνονταν. Συγκίνηση και μνήμη λόγω της 35ης επετείου του Πολυτεχνείου, αλλά και δυσκολία στις μετακινήσεις. Κοινός τόπος, όμως, αφού πάντοτε το Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης συμπέφτει ημερολογιακά με την επέτειο. Ελευθερία και δημοκρατία στο τετράγωνο!

Να πω νέα για «επώνυμες» αφίσες; Θα πω. Σήμερα τα ξημερώματα έφτασε ο Ιάπωνας Κιτάνο που διέθεσε την πρώτη έξοδό του για τις ανάγκες του Πρώτου Πλάνου, στο πλαίσιο της φωτογράφισης του αυριανού εξωφύλλου. Να επισημάνω ότι ήταν ευγενέστατος και χαιρέτησε τρεις φορές με τη γνήσια παραδοσιακή ιαπωνική υπόκλιση, πλαισιωμένος από μία ομάδα που φρόντιζε γι' αυτόν πριν από αυτόν. Κατόπιν γεμάτισε στους "Ορίζοντες" του Ηλέκτρα ιγκόγκνιτο.

Α! Κατέφθασε και η Queen Raquela! Περισσότερα στις μεταμεσονύχτιες προβολές των «Ημερών Ανεξαρτησίας».

Για το τέλος, μία «νόστιμη» πληροφορία: το δημοφιλέστερο και πιο αγαπητό εστιατόριο αυτές τις φεστιβαλικές ημέρες αναδείχτηκε το «Αγιολί», αφού πλήθος κόσμος εμπιστεύτηκε για τη εστίασή του τις λαχταριστές γεύσεις του.

ΤΑΚΕΣΙ ΚΙΤΑΝΟ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΟΡΧΗΣΤΡΑ

Για τη Δύση είναι ο επόμενος πιο αναγνωρίσιμος Ιάπωνας σκηνοθέτης μετά τον Κουροσάουα. Για την πατρίδα του είναι ίσως η πιο αναγνωρίσιμη τηλεοπτική περσόνα που στον ελεύθερο χρόνο της παίζει στο σινεμά, σκηνοθετεί, μοντάρει, ζωγραφίζει, γράφει σενάρια και βιβλία, σχεδιάζει video games και καρτούν... Μέσα σε όλα αυτά, είναι η αγαπημένη φιγούρα πολλών φεστιβάλ, στα οποία –ως εκ θαύματος– προλαβαίνει να παρίσταται... Μίλησε κανείς για ελεύθερο χρόνο;

Ενηλικίωση / Γεννήθηκε πριν από 61 χρόνια σε μια φτωχογειτονιά του Τόκιο υπό τη σκέπη ενός αλκοολικού, αδιάφορου και σκληρού πατέρα που, κατά τα λεγόμενα του ιδίου, τού απηύθυνε το λόγο τρεις φορές σ' όλη του τη ζωή (20 χρόνια μετά το θάνατό του, ο Κιτάνο δείχνει να τον συγχωρεί δίνοντας το όνομά του στον τρυφερό τυχοδιώκτη – πρωταγωνιστή του στο συγκινητικό *Ταξίδι του Κικουτζίρο*). Από πολύ νωρίς, η ιδιοφυΐα του γίνεται φανερή με τις άριστες σχολικές επιδόσεις του. Σπουδάζει μηχανικός με την προοπτική να σχεδιάζει αυτοκίνητα, αλλά η απείθαρχη συμπεριφορά του τον θέτει εκτός πανεπιστημίου.

Stand up Comedy / Η αρχή της δεκαετίας του '70, τον βρίσκει να μαθητεύει δίπλα στον διάσημο κωμικό Senzaburō Fukami, στην πρόζα, το τραγούδι και τις κλακέτες. Μια παραξενιά της τύχης, του δίνει την ευκαιρία να ανέβει στη σκηνή του νάιτ κλαμπ, όπου εργάζεται ως παιδί του ασανσέρ. Μαζί με τον κολλητό του, Kiyoshi Kaneko, συστήνουν το κωμικό ντουέτο «Two Beat» και γίνονται διάσημοι στην Ιαπωνία μέσα από τηλεοπτικά σόου και βιαριέ, εκείνος με το ψευδώνυμο Beat Takeshi.

Ηθοποιός / Στα τέλη της δεκαετίας του '80, ο Κιτάνο περνάει από την τηλεόραση στον κινηματογράφο. Ο κινηματογραφικός ρόλος που τον καθιερώνει, όμως, απέχει πολύ από την κωμική περσόνα με την οποία έγινε γνωστός. Ο Οσίμα βρίσκει στο πρόσωπό του τον ιδανικό λοχία Τζένγκο Χάρα στο *Καλά Χριστούγεννα Κύριε Λώρενς*. Επιμένει και τυποποιείται στη συνείδηση των φανατικών θαυμαστών του στο εξωτερικό (όπου

το κωμικό του ταλέντο είναι άγνωστο), σε σκληρούς ρόλους –γκάνγκστερ, εκτελεστές, ψυχωτικοί δολοφόνοι–, ακολουθώντας πιστά τη μαניέρα μιας ανέκφραστης ψυχρής ερμηνείας.

Σκηνοθέτης / Η τύχη αποφασίζει και πάλι για το επόμενο βήμα του ανήσυχου καλλιτέχνη. Η ξαφνική αρρώστια του σκηνοθέτη του *Violent Cop* (1989), τον «στρώνει» στη σκηνοθετική καρέκλα. Η σκηνοθεσία μοιάζει να είναι η πραγματική του κλίση και φαίνεται σαν αποφασισμένος από παλιά να πει τις δικές του ιστορίες. Αυτοδίδακτος σκηνοθέτης και μοντέρ, επαναφέρει το αληθινό του όνομα στα credits και παραδίδει στο κοινό του αξιόλογα νέο - νουάρ σχόλια για τη βία της Γιακούζα, με αποκορύφωμα την εξαιρετική *Σονατίνα*.

Συνομιλώντας με το θάνατο / Το 1995, στο κρεβάτι της εντατικής, μετά από ένα σοβαρότατο ατύχημα με τη μοτοσικλέτα, επανεφευρίσκει τον εαυτό του και τον τρόπο σκέψης του. «Μεταμφιεσμένη ευλογία» χαρακτηρίζει ο ίδιος την εμπειρία του, υπομένοντας στωικά ένα πλήθος χειρουργικών επεμβάσεων που ποτέ δεν αποκατέστησαν πλήρως τις μυϊκές λειτουργίες του προσώπου του. Στρέφεται και σε άλλες μορφές τέχνης, όπως η ζωγραφική και η συγγραφή και δίνει κι εκεί το στίγμα του με επιτυχημένες εκθέσεις και 50 σχεδόν βιβλία: νουβέλες, διηγήματα, ποιητικές συλλογές, δοκίμια, κριτικές.

Πυροτεχνήματα / Το λυρικό του αριστούργημα, δεν αποτελεί ταινία σταθμό στην κινηματογραφική του πορεία μόνο

γιατί του χάρισε το Χρυσό Λιοντάρι της Βενετίας, το 1997, καταξιώνοντάς τον διεθνώς. Είναι κυρίως η ταινία που σηματοδοτεί μια στροφή στην κινηματογραφική του μαניέρα, σε φόρμες ποιητικές και αριστοτεχνική οπτική αισθητική. Οι ζωγραφικοί του πίνακες θα «γράψουν» στην οθόνη για άλλη μια φορά στο *Ταξίδι του Κικουτζίρο*, δυο χρόνια αργότερα.

Εργασιομανία / Με το μυαλό του σε συνεχή εγρήγορση και το κοινό του να περιμένει το επόμενο βήμα του, δυο και τρεις ρόλοι τη χρονιά σε κωμωδίες ή action θρίλερ, ένα ταξίδι στο Χόλιγουντ για το *Brother*, εκθέσεις, πολλή τηλεόραση και συγγραφή, τον κρατούν μονίμως απασχολημένο για την επόμενη πενταετία.

Πίσω από την κάμερα / Η πρώτη ταινία, μετά από 6 χρόνια, που τον βρίσκει στα κινηματογραφικά πλατό ως σκηνοθέτη, για πολλούς (συμπεριλαμβανομένου εμού) είναι και το αριστούργημά του. Τρεις μαγευτικές ιστορίες αιώνιας αγάπης, εικόνες γεμάτες χρώμα και συναίσθημα, σιωπές που ακούγονται εκκωφαντικά και ένα εξαιρετικό σάουντρακ καταδεικνύουν το *Dolls* ως την πιο ώριμη στιγμή της καριέρας του.

Who am I? / Η τριλογία του για την καλλιτεχνική αναζήτηση, που κλείνει με το *Ο Αχιλλέας και η Χελώνα*, φαίνεται να λειτουργήσει ως ένα είδος αυτό(ψυχ)ανάλυσης για τον Κιτάνο, που στη μακρόχρονη καριέρα εξερεύνησε την τέχνη σε όλες της σχεδόν τις μορφές.

«Ένας καλός κινηματογραφιστής πρέπει να είναι αυθόρμητος και ευέλικτος ώστε να διαχειρίζεται απροσδόκητα στοιχεία και συμπτώσεις. Όταν κάνεις μια ταινία, έρχεται μια δεδομένη στιγμή όπου η ταινία παίρνει από μόνη της μια κατεύθυνση. Όταν συμβεί αυτό, πολύ συχνά είναι καλύτερα ο σκηνοθέτης να πάει με το ρεύμα παρά να επιμένει στην αρχική του σύλληψη».

ΤΑΚΕΣΙ ΚΙΤΑΝΟ

Η ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ ΕΙΝΑΙ ΣΑΝ ΤΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ

Stand up κωμικός, σκηνοθέτης, ηθοποιός, συγγραφέας, μοντέρ... Καμιά από αυτές τις «ιδιότητες» δεν ταυτοποιεί την προσωπικότητα του Τακέσι Κιτάνο, καθώς θεωρεί ότι οι πολλαπλές του ταυτότητες λειτουργούν σαν μαριονέτες. Ο ρόλος του μαριονετίστα, που είναι πάντα πίσω από τη σκηνή και χειρίζεται τις κούκλες ανάλογα με τις επιθυμίες του κοινού, είναι αυτός με τον οποίον ταυτίζεται πλήρως.

Γιατί εμφανίζεστε με δυο ονόματα; Άλλοτε το «Beat Takeshi» και άλλοτε το «Takeshi Kitano»;

Το όνομα Beat προέρχεται από το κωμικό ντουέτο «Two Beat», στο οποίο συμμετείχα τη δεκαετία του '70 και στις αρχές της δεκαετίας του '80. Ήμουν γνωστός στο γιαπωνέζικο κοινό με το όνομα Beat Takeshi πριν ξεκινήσω, πολύ αργότερα, να σκηνοθετώ χρησιμοποιώντας το όνομα Kitano.

Ο κύριος λόγος ήταν ότι οι ταινίες που ήθελα να κάνω ως σκηνοθέτης ήταν τελείως διαφορετικές από ό,τι θα περίμενε το κοινό από έναν κωμικό. Η κωμική μου περσόνα ήταν τόσο διάσημη στην Ιαπωνία ώστε αυτό λειτουργούσε αρνητικά για τις ταινίες μου. Όταν σκηνοθετούσα τη δεύτερη ταινία μου, το *Boiling Point*, αποφάσισα να χρησιμοποιώ πλέον το αληθινό μου όνομα, ώστε να διαφοροποιήσω τη δουλειά μου.

Δουλέψατε στο Χόλιγουντ δυο φορές, ως ηθοποιός στο *Johnny Mnemonic* και ως σκηνοθέτης στο *Brother*. Ποιες θεωρείτε ότι είναι οι κυριότερες διαφορές της κινηματογραφικής δημιουργικής διεργασίας ανάμεσα στο Χόλιγουντ και την Ιαπωνία;

Με το *Johnny Mnemonic* αισθάνθηκα ότι ένας σκηνοθέτης στο χολιγουντιανό σύστημα είναι απλώς ένας από τους διευθυντές ενός μεγάλου εργοστασίου. Παίζει απλώς έναν από τους πολυπληθείς ρόλους ενός τεράστιου συστήματος. Αντιθέτως, η σκηνοθεσία στην Ιαπωνία είναι μια πολύ πιο «χειροποίητη» διαδικασία, σαν ένα εργαστήριο χειροτεχνημάτων, όπου ο διευθυντής είναι ο αρχηγός της ομάδας. Γι' αυτό και ήμουν λίγο ανήσυχος πριν ξεκινήσω τα γυρίσματα του *Brother*. Παρόλο που έφερα τα κυριότερα

μέλη του συνεργείου από την Ιαπωνία και όλοι είχαμε αυτή την προκατάληψη, ότι στην Ιαπωνία εργαζόμαστε σκληρότερα από οποιονδήποτε εντυπωσιάστηκα πραγματικά από τον επαγγελματισμό και το σύστημα του αμερικάνικου συνεργείου. Αλλά υπάρχουν πάντα και οι καλές και οι κακές πλευρές. Η καλή πλευρά ήταν η αποτελεσματικότητα. Η κακή είναι ότι σου κοστίζει ένα τσουβάλι λεφτά. Αλλά η σκηνοθεσία, λίγο-πολύ, είναι σαν το ποδόσφαιρο. Οποιοσδήποτε γνωρίζει τους κανόνες μπορεί να παίξει μπάλα, είτε είναι από τη Βραζιλία είτε από την Ιαπωνία είτε από τις Η.Π.Α. Είναι μια διεθνής γλώσσα.

Σπανίως συναντάμε στις ταινίες σας ισχυρούς γυναικείους χαρακτήρες. Αυτό το γεγονός είναι και «καθρέφτης» της γιαπωνέζικης κοινωνίας;

Όχι. Αυτό οφείλεται στο ότι εγώ προσωπικά δεν είμαι καλός στο να απεικονίζω γυναικείους χαρακτήρες. Οι περισσότεροι είναι παθητικοί και συχνά ανενεργοί. Αλλά νομίζω ότι αυτή η τάση μου αρχίζει να αλλάζει τα τελευταία χρόνια με ταινίες όπως το *Takeshis*. Στο *Achilles and the Tortoise*, η γυναίκα του πρωταγωνιστή παρουσιάζεται ως μια ενεργή προσωπικότητα. Ανακαλύπτει τη χαρά της δημιουργίας καθώς βοηθά τον άντρα της. Μοιάζει με μια γυναίκα manzai (στυλ γιαπωνέζικης stand up κωμωδίας όπου δυο κωμικοί, ένας στρέιτ και ένα «ανδρείκελο» ανταλλάσσουν αστεία που ήξερα. Όταν ένας κωμικός χάνει το ταίρι του, επιστρατεύει συχνά τη γυναίκα του στο ντουέτο για να τον αντικαταστήσει. Έτσι, σχηματίζουν ένα παντρεμένο manzai ντουέτο. Αρχικά, οι γυναίκες αυτές δεν είναι οίγουρες ότι θέλουν να συμμετέχουν,

αλλά σταδιακά εγκλιματίζονται και παίζουν το στρέιτ μέλος του ντουέτου ενώ ο άντρας κάνει το «ανδρείκελο». Μάλιστα, μερικές γίνονται πιο αστείες κωμικοί από τους συζύγους τους.

Τα *Takeshi's*, *Glory to the Filmmaker!* και *Achilles and the Tortoise* μοιάζουν να αποτελούν μέρη μιας τριλογίας πάνω στη φιγούρα του καλλιτέχνη. Πόσο αυτοβιογραφικές είναι αυτές οι ταινίες;

Με το *Takeshi's* απεικόνισα τη σύγκρουση μεταξύ του Beat και του Takeshi Kitano, της περσόνας μου δηλαδή ως ηθοποιού και ως αληθινού προσώπου. Η ταινία απεικονίζει το δίλημμα του ήρωα που, παίζοντας πολλούς ρόλους, χάνει το νήμα της πραγματικής του ταυτότητας. Διαχειρίζεται ένα ψυχολογικό δίλημμα και καταλήγει να γίνει μια παράξενη ταινία. Στο *Glory to the Filmmaker!*, ένας σκηνοθέτης αναρωτιέται τι ταινία να κάνει. Καταλήγει ότι πρέπει να κάνει μια επιτυχία αλλά απογοητεύεται γιατί οι ταινίες του δεν γίνονται επιτυχίες. Όταν ξεκίνησα να τη σκηνοθετώ, περίμενα ένα φελλινικό αποτέλεσμα, αλλά η ταινία κατέληξε σε κάτι τελείως διαφορετικό. Όπως και να 'ναι, έχει να κάνει με το δίλημμα του σκηνοθέτη όσον αφορά στη δημιουργικότητα κόντρα στην εμπορικότητα. Με το *Achilles and the Tortoise* κατέληξα σε

ένα συμπέρασμα: αν ασχολείσαι με την τέχνη κι επιπλέον αναζητάς και την επιτυχία, ζητάς πάρα πολλά. Αν εμπλακείς βαθιά με την καλλιτεχνική δημιουργία, η ενασχόλησή σου γίνεται τέχνη από μόνη της και αυτό πρέπει να σου αρκεί. Είναι σημαντικό το ότι συνεχίζεις να κάνεις αυτό που κάνεις, ό,τι κι αν συμβεί.

«Η σκηνοθεσία, λίγο-πολύ, είναι σαν το ποδόσφαιρο. Οποιοσδήποτε γνωρίζει τους κανόνες μπορεί να παίξει μπάλα, είτε είναι από τη Βραζιλία είτε από την Ιαπωνία είτε από τις Η.Π.Α. Είναι μια διεθνής γλώσσα.»

Πάνω από την Ευρώπη με νέα Airbus.

20 καθημερινές πτήσεις
προς Λονδίνο, Παρίσι*, Ρώμη, Μιλάνο, Μόναχο,
Φρανκφούρτη, Ντίσελντορφ, Στουτγάρδη, Λάρνακα.

*Εναρξη πτήσεων 12 Νοεμβρίου

Το κοινό μας ταξίδι συνεχίζεται σε νέους προορισμούς... Η επένδυσή μας με 27 ολοκαίνουρια Airbus A320 & A321 συνεχίζεται, παράλληλα με την επέκταση του δικτύου μας στο εξωτερικό. Ταξιδέψτε τώρα μαζί μας σε όλη την Ευρώπη, ζήστε τη μοναδική αίσθηση των νέων μας αεροσκαφών και απολαύστε τη φροντίδα του προσωπικού μας.

801 11 20000, 210 62 61 000
ή στα ταξιδιωτικά γραφεία
www.aegeanair.com

AEGEAN

ΜΟΣΧΟΦΙΛΕΡΟ ΜΠΟΥΤΑΡΗ

arrow

Τελειότητα: όταν η αρμονία συναντά την ισορροπία.

Μοσχοφιλέρο Μπουτάρη. Αρμονία στο όρωμα, ισορροπία στη γεύση.
Η τελειότητα μπορεί να είναι κρυμμένη ακόμη και σε ένα ποτήρι κρασί.

BOUTARI
Ποιότητα Ζώνη

www.boutari.gr

ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ ΟΙ ΣΚΗΝΟΘΕΤΕΣ ΜΙΛΟΥΝ ΣΤΟ ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ

Η ΚΛΕΨΥΔΡΑ / PESCANIK

Η πρώτη μεγάλου μήκους ταινία για του Ούγγρου Ζάμπολκς Τολνάι βασίζεται στην ομώνυμη νουβέλα, αλλά και τις αυτοβιογραφικές ιστορίες του Ουγγρογιουγκοσλάβου συγγραφέα και υποψήφιου για το Νόμπελ Λογοτεχνίας, Ντανίλο Κις (1935-89). Έχει βραβευτεί για τη σκηνοθεσία και την ηχοληψία της στο κινηματογραφικό φεστιβάλ της Σερβίας και για τη φωτογραφία της στην Εβδομάδα Κινηματογράφου της Ουγγαρίας.

Η αρχική σας πρόθεση ήταν να κάνετε μια ταινία για τον Ντανίλο Κις;

Την οικογενειακή saga του Ντανίλο Κις (που ήταν και οικογενειακός φίλος) τη διάβασα σε νεαρή ηλικία. Θυμάμαι πόσο παθιάστηκα τότε με το χαρακτήρα του αγοριού. Τελευταία πιστεύω ότι είναι αυτή η προσέγγιση της νουβέλας ως παιδί που προσπαθώ να ανακατασκευάσω. Θυμάμαι πόσο σημαντικά ήταν για μένα αυτά που είχε δει, γιατί είχα την εντύπωση πως ήταν και δικές μου εικόνες. Ήθελα να κάνω μια ταινία όχι μόνο για τη ζωή του, αλλά να πω και μια ιστορία για τον εαυτό μου. Ο Ντανίλο Κις έζησε όπως κι εγώ ανάμεσα σε διαφορετικούς πολιτισμούς, εθνότητες που τον ώθησαν να ψάχνει επίμονα για τις ρίζες του. Μεγάλωσα στη Γιουγκοσλαβία ως μέλος της συγγενικής μειονότητας, κι αυτό είναι κάτι ακόμα που έχουμε κοινό. Εγώ και η γενιά μου βιώσαμε την παράνοια της αναβίωσης του εθνικισμού και τις συνέπειες της ιδεολογικής τυφλότητας στη Σερβία.

Η επιλογή να κινηματογραφήσετε την ιστορία σας σε άσπρο - μαύρο έγινε για λόγους αισθητικής ή γιατί η ασπρόμαυρη φωτογραφία υπηρετούσε καλύτερα το στόχο της ταινίας;

Δεν μπορώ να εκλογικεύσω την επιλογή μου. Σε κάποια στιγμή απλώς ένιωσα την ανάγκη να ξεφορτωθώ τα χρώματα.

TOLNAI SZABOLCS

Η ασπρόμαυρη φωτογραφία αναφέρεται στην απόσταση και την ντοκιμαντερίστικη προσέγγιση, στη νοσταλγία... Το κοινό έχει ανάγκη το στοιχείο της παραξενιάς ώστε να δεχτεί τον πότε λυρικό, πότε σουρεαλιστικό, πότε τραχύ κόσμο της ταινίας. Και δεν μπορούσα να φανταστώ τον ήρωα μου να φτάνει στη γαλάζια θάλασσα στο τέλος, γιατί η θάλασσα καθρεφτίζει την κατάστασή του.

Τα τελευταία χρόνια έχουμε δει πολύ καλά φιλμ από τη Σερβία, όπως η περσινή Παγίδα. Πιστεύετε ότι ξεκινά μια καινούρια εποχή για το σερβικό σινεμά;

Για την ώρα, μόνο λίγες ταινίες ξεφεύγουν από την πλειοψηφία που μιμείται την κακή τηλεόραση. Υπάρχουν αξιόλογα μεμονωμένα άτομα αλλά δεν μπορούμε ακόμα να μιλάμε για νέα γενιά σκηνοθετών. Εμένα, πάντως, στην Ουγγαρία με θεωρούν Σέρβο κινηματογραφιστή και στη Σερβία, Ούγγρο.

ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ ΟΙ ΣΚΗΝΟΘΕΤΕΣ ΜΙΛΟΥΝ ΣΤΟ ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ

ΤΡΕΙΣ ΣΤΙΓΜΕΣ

Η νέα ταινία του Πέτρου Σεβαστίκογλου αποτυπώνει τον έρωτα και τις συγκρούσεις μεταξύ των δύο φύλων σε διαφορετικές ηλικίες. Τρεις άντρες και τρεις γυναίκες θα συναντηθούν ξανά, μετά από χρόνια με σκοπό να δοκιμάσουν το αδύνατο: κάθε είκοσι χρόνια ένας κομήτης χαράσσει στα νερά μίας λίμνης ένα φωτεινό μονοπάτι. Αυτοί που πραγματικά αγαπιούνται, το διασχίζουν περπατώντας πάνω στο νερό.

Πώς εμπνευστήκατε το σενάριο της ταινίας;

Ποιός ξέρει από που γεννιούνται οι ιδέες. Σαν να τις φέρνει ένας άνεμος. Ακούς γύρω σου, λέξεις, φράσεις, ιστορίες και κάποια από αυτές σε γοητεύει και την ακολουθείς χωρίς να ξέρεις που θα σε πάει η αν θα σου ξεφύγει. Και κάποια στιγμή την πλησιάζεις και αν την σαγητεύσεις θα σταματήσει για λίγο, θα ποζάρει στο φακό για να γίνει ταινία και μετά θα ξαναφύγει, δεν σου ανήκει.

ΠΕΤΡΟΣ ΣΕΒΑΣΤΙΚΟΓΛΟΥ

Θα την χαρακτηρίζατε ως μία ταινία για τις ανθρώπινες σχέσεις ή ως μία ταινία για την καταλυτική επίδραση του χρόνου;

Ο χρόνος δεν χρειάζεται την ανθρώπινη παρουσία για να υπάρχει, οι ανθρώπινες σχέσεις είναι αντιθέτως απόλυτα συνδεδεμένες με τον χρόνο. Οτιδήποτε σημαντικό δεν τολμάμε, συνήθως με το χρόνο ξαναγυρίζει, ξαναπαρουσιάζεται και κάθε καινούργιος διαταγμός γίνεται όλο και πιο οδυνηρός, μέχρι να συμβιβαστούμε με την ατολμία μας, αν συμβιβαστούμε. Η ταινία μιλάει για αυτές τις ανθρώπινες σχέσεις που παλεύουν με τις προκλήσεις του χρόνου.

Πόσο πιστεύετε ότι τροποποιούνται οι ανθρώπινες ανάγκες και τα συναισθήματα με το πέρασμα του χρόνου;

Οι ανάγκες τροποποιούνται με το πέρασμα του χρόνου, τα συναισθήματα όμως παραμένουν πιο βαθιά ριζωμένα στην ανθρώπινη

ψυχή. Αυτή η μη συγχρονισμένη ροή του χρόνου είναι που προκαλεί τις μεγαλύτερες συγκρούσεις.

Εκτός από κινηματογράφο έχετε σπουδάσει και Κοινωνιολογία. Αντλείτε γνώσεις από το εν λόγω γνωστικό αντικείμενο στη διαδικασία σκιαγράφησης των χαρακτήρων μίας ταινίας;

Αναπόφευκτα, ότι έχουμε μελετήσει μας επηρεάζει. Δεν είναι συγκεκριμένες γνώσεις που επικαλούμαι για να αναπτύξω το μύθο μιας ιστορίας. Νομίζω ότι από τις σπουδές μου στην Κοινωνιολογία απέκτησα την ανάγκη να μην περιορίζομαι σε μια όψη της πραγματικότητας, αλλά να προσπαθώ να προσεγγίσω κάθε κατάσταση, κάθε χαρακτήρα, από πάρα πολλές διαφορετικές πλευρές.

Lifestyle
QUINTESENTIALLY

Quintessentially - the world's leading private members' club and concierge service - is committed to the notion that quality matters. Whether it be travel, restaurants, clubs, tickets, gyms, spas, wine - or most particularly service - we aim to bring you nothing but the best.

With offices and fixers in almost every major city, a membership to Quintessentially keeps you on the inside track 24 hours a day, 365 days a year, providing you with complete lifestyle management wherever you may be.

Greece: 0030 210 680 1800
www.quintessentially.com
membershipqhellas@quintessentially.com

ABU DHABI | ATHENS | BAHRAIN | BANGKOK | BARBADOS | BEIJING | BEIRUT | BRUSSELS
BUENOS AIRES | CAIRO | CAPE TOWN | CASABLANCA | COPENHAGEN | DUBAI | DUBLIN | GENEVA
HONG KONG | ISTANBUL | JEDDAH | JOHANNESBURG | KUWAIT | LONDON | LOS ANGELES
MANCHESTER | MAPUTO | MEXICO CITY | MIAMI | MILAN | MOSCOW | NEW YORK | OSLO
PANAMA PARIS | SAN FRANCISCO | SEOUL | SHANGHAI | SINGAPORE | ST JULIAN'S | STOCKHOLM
SYDNEY | TOKYO | VIENNA | WASHINGTON DC

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

ΟΙ ΣΚΗΝΟΘΕΤΕΣ ΜΙΛΟΥΝ ΣΤΟ ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ

ΤΗ ΝΥΧΤΑ ΠΟΥ Ο ΦΕΡΝΑΝΤΟ ΠΕΣΣΟΑ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕ ΤΟΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟ ΚΑΒΑΦΗ

Η συνάντηση δύο μεγάλων ποιητών του αιώνα που πέρασε, του Φερνάντο Πεσόα και του Κωνσταντίνου Καβάφη, ζωντανεύει στο ντοκιμαντέρ του έμπειρου σκηνοθέτη Στέλιου Χαλαμποπούλου.

Έχετε ήδη σκηνοθετήσει μια ταινία για τον Γιώργο Σεφέρη, ενώ τώρα καταπιάνεστε με τον έτερο μεγάλο Έλληνα ποιητή τον Κωνσταντίνο Καβάφη. Τι σχέση έχουν αυτές οι δυο ταινίες και κατά πόσο συμπληρώνουν η μία την άλλη;

Είναι αρκετά διαφορετικές ταινίες. Στην αφετηρία αναγνωρίζει κανείς την ποίηση ως συνδετικό ιστό αλλά στην πορεία διαμορφώνονται δύο αποκλίνουσες υφολογικά προσεγγίσεις. Όποιος δει ή έχει δει τις ταινίες, θα καταλάβει. Βέβαια και από τον τίτλο της φαίνεται, πως η ταινία για την οποία μιλάμε τώρα στέκεται στους κοινούς τόπους που

ανιχνεύονται στο έργο του Καβάφη και του Πεσόα και ως εκ τούτου δεν ασχολείται με το σύνολο του έργου τους όπως γίνεται στην ταινία για τον Σεφέρη.

Είστε από τους σκηνοθέτες που το μυθοπλαστικό στοιχείο συνυπάρχει πάντα στα ντοκιμαντέρ σας. Που οφείλεται αυτή η επιλογή και τι εξυπηρετεί;

Οι ταινίες ντοκιμαντέρ εμπεριέχουν τη μυθοπλασία. Η ύπαρξη και μόνον μιας κάμερας επηρεάζει, αλλοιώνει το προς καταγραφή θέμα. Η πραγματικότητα δεν είναι ουδέτερη, θα 'λεγα πως ορίζεται από το βλέμμα. Το ίδιο το βλέμμα με τη σειρά του προϋποθέτει το φορέα του, το υποκείμενο του βλέμματος και οι μυθολογίες που κουβαλά το υποκείμενο –ως σκευή γνωστική,

ΣΤΕΛΙΟΣ ΧΑΛΑΜΠΟΠΟΥΛΟΣ

εμπειρική, συναισθηματική– διαμορφώνουν και τη γωνία όρασης. Αυτή η παραδοχή θέλω να 'ναι φανερή στις ταινίες μου και να μην κρύβεται πίσω από ένα πέπλο δήθεν αντικειμενικότητας.

Τι είδους έρευνα απαιτήθηκε για τη δημιουργία της ταινίας;

Η έρευνα κράτησε σχεδόν 5 χρόνια. Στα αρχεία του Καβάφη και του Πεσόα, σε ιδιωτικές συλλογές, σε φωτογραφικά και κινηματογραφικά αρχεία στην Ελλάδα, την Πορτογαλία και την Αίγυπτο. Αυτό πάντως που μας εντυπωσίασε είναι η προθυμία με την οποία μας παραχωρήθηκε το τεράστιο Αρχείο Πεσόα (30.000 σελίδες περίπου), ακόμα και το δημοσίευτο υλικό.

της Δήμητρας Βοζίκη

ΤΡΥΦΕΡΟΤΗΤΑ

Στην ταινία του Παναγιώτη Καραμήτσου υπάρχουν δύο ηρωίδες, φαινομενικά άσχετες μεταξύ τους, η νεαρή, ανέμελη και κυνική Κλαίρη και η γηραιά, καταπτοημένη αλλά και ραδιούργα, Δανάη οι οποίες ζουν σε διπλανά διαμερίσματα. Μια σειρά από σκληρά κι επώδυνα γεγονότα όμως, τις κάνει να γνωριστούν και να έρθουν κοντά η μία με την άλλη. Μέσα από τη γνωριμία τους αναδύεται η ομοιότητά τους: είναι δυο άνθρωποι γεμάτοι αδιέξοδα και εμμονές.

Οι δύο ηρωίδες ανήκουν σε δύο εντελώς διαφορετικούς κόσμους. Τι επιθυμείτε να δείξετε μέσα από αυτή την αντίθεση;

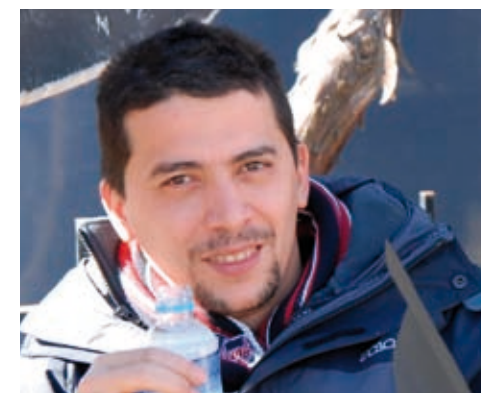
Οι δύο ηρωίδες ανήκουν στον ίδιο κόσμο, στον κόσμο μας. Είναι τόσο φανερές οι ομοιότητες της ζωής της μίας και της άλλης, ώστε μία φίλη, όταν είδε την ταινία, πίστεψε ότι στην ουσία οι δύο ηρωίδες είναι ένα και το αυτό πρόσωπο. Μπορεί και να είναι έτσι: να είμαστε όλοι εμείς το ίδιο πρόσωπο, μια πολυσχιδής προσωπικότητα διαιρεμένη σε πολλά μικρά ανθρωπάκια –εμάς τους ίδιους–, ένας χαρακτήρας σπασμένος σε πολλές ζωές φτιαγμένες από πόνο, νόηση, μνήμη, επιθυμία κι από τη χίμαιρα της ελευθερίας.

Θεωρείτε ότι η καθημερινότητα μας αναγκάζει να ξεχνάμε τις πραγματικές μας ανάγκες;

Οι πραγματικές μας ανάγκες είναι καθημερινές. Επικοινωνία, αγάπη, σεβασμό και έμπνευση χρειαζόμαστε κάθε μέρα. Αν κάποιος ξεχνάει τις ανάγκες του είναι γιατί τις έχει μπερδέψει ή, συνειδητά, τις έχει παραμορφώσει σε κάτι άλλο που προσομοιάζει το ζητούμενο του. Νομίζω ότι η ύφανση της ιστορίας της *Τρυφερότητας* φωτίζει λίγο τον μηχανισμό αυτής της μεταμφίεσης.

Πιστεύετε ότι η μοναξιά που εντείνεται στις μεγαλουπόλεις;

Η μοναξιά είναι άσχετη με το μέγεθος των πόλεων. Η κατάσταση στην επαρχία είναι για τους νέους, εξίσου εφιαλτική. Η μοναξιά δεν πτοείται, ούτε από μια μικρή κοινότητα, ούτε από καμία «καθαγιασμένη» κοινωνική δομή. Η μοναξιά σπάει όταν η ψυχούλα μας τολμάει να κάνει το βήμα και να βγει έξω.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΚΑΡΑΜΗΤΣΟΥ

Είναι η πρώτη σας ταινία μυθοπλασίας μεγάλου μήκους. Πως θα περιγράφατε την εμπειρία κινηματογράφησης;

Πέρασα πάρα πολύ καλά. Όλοι πιστεύω ότι πέρασαν καλά, ήταν λίγο σαν πάρτι, με τις τρέλες μας, τα φλερτ, τα στραβώματα, αλλά και τη μεγάλη όρεξη να κάνουμε μια ωραία ταινία. Όλοι οι συντελεστές συμμετείχαν δημιουργικά στη διαδικασία και τους ευχαριστώ όλους πολύ για ακόμα μια φορά.

κινηματογράφος
σε εξέλιξη

bend.gr

Πανεπιστημίου 10, 10671 Αθήνα
τηλ: 210 3678500 | url: www.gfc.gr | email: info@gfc.gr

FOCUS

ΟΙ ΣΚΗΝΟΘΕΤΕΣ ΜΙΛΟΥΝ ΣΤΟ ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ

ΜΕΓΑΝΕ (ΤΑ ΓΥΑΛΙΑ)

Με σπουδές στην Αμερική αλλά χωρίς να αποποιείται την ιαπωνική της κουλτούρα, η νεαρή σκηνοθέτης Ναόκο Ογκικκάμι φτιάχνει μια ήρεμη ταινία για την απλότητα της καθημερινότητας, αφηγούμενη την ιστορία μιας γυναίκας που αποφασίζει να κάνει διακοπές την άνοιξη σε ένα μικρό νησί.

Ποια ήταν η αρχική ιδέα για το σενάριο της ταινίας; Γιατί επιλέξατε να τη γυρίσετε σε αυτό το ήσυχο νησί σε μια off-season περίοδο;

Πρόκειται για μια τελείως φανταστική ιστορία. Το νησί είναι βέβαια υπαρκτό, συνήθιζα να πηγαίνω εκεί και σκέφτηκα ότι θα μπορούσα να το χρησιμοποιήσω ως βάση για την ταινία. Για μένα είναι ένα ιδανικό μέρος για ξεκούραση. Ειδικά σε μια off-season περίοδο, είναι πολύ ήρεμο και πολύ χαλαρό, κάτι τελείως αντίθετο από το Τόκιο. Ζω κι εγώ στο Τόκιο όπου όλοι οι

άνθρωποι δουλεύουν ασταμάτητα, ο φίλος μου δουλεύει τουλάχιστον 12 ώρες τη μέρα. Σκέφτηκα λοιπόν ότι όλοι θα ήθελαν να πάνε σε ένα τέτοιο μέρος και να μην κάνουν τίποτα απολύτως για λίγες μέρες, Έτσι ξεκίνησα να γράφω το σενάριο.

Έχετε σπουδάσει κινηματογράφο στις Η.Π.Α., παρ' όλα αυτά επιστρέψατε στην Ιαπωνία για να κάνετε τις ταινίες σας. Πως συνδυάζετε την αμερικάνικη κουλτούρα με την ιαπωνική στη δουλειά σας; Το πιο πολύτιμο πράγμα που έμαθα στις

σπουδές μου στην Αμερική ήταν ο τρόπος να γράφω το σενάριο. Εκεί οι καθηγητές λέγανε ότι το σενάριο έπρεπε να έχει συγκεκριμένη δομή, συγκεκριμένα βήματα, ότι σε κάποιο σημείο ο κεντρικός ήρωας πρέπει να έχει μια σύγκρουση είτε εσωτερική, είτε με το περιβάλλον του... Δέχθηκα αυτή τη λογική και μέχρι ένα σημείο την ακολούθησα. Όταν όμως επέστρεψα στην Ιαπωνία, έμαθα και το ιαπωνικό στυλ στη συγγραφή και στη σκηνοθεσία που είναι σαφώς διαφορετικό. Κατάλαβα λοιπόν ότι έπρεπε να συνδυάσω όσα έμαθα με τη δική μου κουλτούρα και τις δικές μου αναφορές που είναι καθαρά ιαπωνικές και να φτιάξω τη δική μου γλώσσα.

ΝΑΟΚΟ ΟΓΙΓΑΜΙ

Υπάρχουν Ιάπωνες σκηνοθέτες που έχετε ως πρότυπα, όπως ίσως τον Τακέσι Κιτάνο που είναι φέτος στο Φεστιβάλ; Φυσικά έχω επηρεαστεί από πολλούς. Όσον αφορά τον Κιτάνο, έχω επηρεαστεί από κάποιες ταινίες του, όχι όμως τις πολύ βίαιές του. Ποτέ όμως δεν έχω μιμηθεί το στυλ κανενός Ιάπωνα σκηνοθέτη. Μου αρέσει όμως πολύ το σινεμά και το στυλ του Φινλανδού Άκι Καουρισμάκι. Μάλιστα, η προηγούμενη μου ταινία έχει γυριστεί στο Ελσίνκι.

49 έτη,
11 μέρες,
200 ταινίες,
23 βραβεία,
55 χώρες,
10 αίθουσες...
1 website !

www.filmfestival.gr

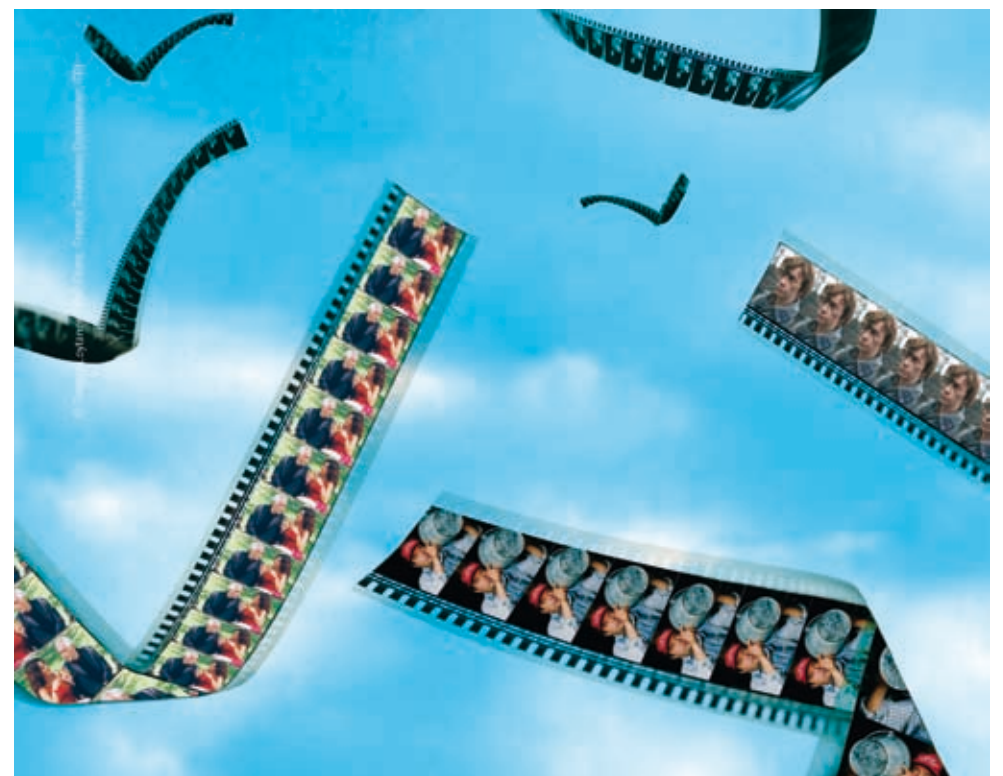
Το επίσημο portal του Οργανισμού Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης και τα microsites των Φεστιβάλ Κινηματογράφου και Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ δημιουργήθηκαν με το την πλατφόρμα e-Business της ALTANET

altanet
your e-Business Partner

 ΦΕΣΤΙΒΑΛ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
www.filmfestival.gr

Υποστηρικτής Ηλεκτρονικού Επιχειρείν του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης

ALTANET AE • www.altanet.gr • info@altanet.gr • Λεωκωδ 301 • 56430 Θεσσαλονίκη • τηλ: 2310515555

Retrouvez le meilleur
du cinéma en français
sur TV5MONDE

Films, fictions, tous les soirs
à partir de 19h30

www.tv5.org

TV5MONDE
accessible sur:

TV5MONDE

ΗΜΕΡΕΣ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑΣ ΟΙ ΣΚΗΝΟΘΕΤΕΣ ΜΙΛΟΥΝ ΣΤΟ ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ

Η ΑΠΙΣΤΕΥΤΗ ΑΛΗΘΕΙΑ ΓΙΑ ΤΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΡΑΚΕΛΑ/ THE AMAZING TRUTH ABOUT QUEEN RAQUELA

Από τη χώρα των πάγων, των γκέιζερ και των λοιπών χαριτωμένων στερεοτύπων, στις εξωτικές Φιλιππίνες και το μαγικό κόσμο μιας τραβεστί που θέλει να ζήσει μακριά από τα στερεότυπα. Αυτή είναι *Η Απίστευτη Αλήθεια για τη Βασίλισσα Ρακέλα* τον Ισλανδό σκηνοθέτη της Olaf Da Fleur, που κέρδισε το Teddy award στην περσινή Μπερλινάλε.

Πώς γνωρίσατε τη Ρακέλα και τι σας τράβηξε στην ιστορία της;

Σε ένα ταξίδι μου στις Φιλιππίνες πέτυχα στο δρόμο μου, σε μια φτωχική γειτονιά, κάτι απίστευτες γυναίκες, σωστά μοντέλα. Ήταν αταίριαστες με το σκηνικό. Όταν τους μίλησα, συνειδητοποίησα πως ήταν άντρες με γυναικεία ψυχή, που έψαχναν μάλιστα έναν ετεροφυλόφιλο άντρα για να παντρευτούν. Αυτό μου τράβηξε κατευθείαν το ενδιαφέρον. Από όλα τα κορίτσια από τα οποία πήραμε συνέντευξη, η Ρακέλα ξεχώριζε για

την εξυπνάδα και τη δημιουργικότητά της, για το ταλέντο της να αυτοσχεδιάζει και να πετάει ατάκες, να δουλεύει τις ίδιες σκηνές ξανά και ξανά... Είναι φυσική, ένα κορίτσι του δρόμου με μεγάλα όνειρα, μεγάλη καρδιά και πάθος για τη ζωή.

Υιοθετείτε μια φόρμα ανάμεσα στο φιζιόν και το ντοκιμαντέρ. Πώς προέκυψε αυτό το υβρίδιο, που μάλιστα αποκαλείτε «Visiomentary»;

Όπως συμβαίνει με πολλά δείγματα καλλι-

τεχνικής δουλειάς, ήταν ένας συνδυασμός λαθών και εμποδίων. Προσπάθησα να εξασφαλίσω χρηματοδότηση παρουσιάζοντας την ταινία ως ντοκιμαντέρ, αλλά το μόνο που εισέπραξα ήταν ειρωνικά σχόλια του τύπου «Είναι απλώς άλλη μια ταινία για τα τραβέλια στον τρίτο κόσμο» ή «αυτό το 'χουμε ξαναδεί!»! Οπότε αποφάσισα να κάνω κάτι διαφορετικό. Μια ταινία για το όνειρο ενός πραγματικού ανθρώπου, κι όχι ένα τυπικό πορτρέτο με ερωτήσεις τύπου «θα κάνεις προσθετική στήθους ή εγχείρηση αλλαγής φύλου;». Ήθελα να μιλήσω σε κινηματογραφική γλώσσα, κι όχι με κινούμενα κεφάλια. Οπότε αποφάσισα να χρησιμοποιήσω στοιχεία από τον πραγματικό κόσμο. Άντησα έμπνευση από τον Ιταλικό Νεορεαλισμό, από τον Μάικ Λι, τον Τρίερ.

OLAF DA FLEUR

Το «Visiomentary» ήταν απλώς ένας τρόπος να βάλω μια ταμπέλα που θα παρέπεμπε στην απόλυτη ελευθερία, κάτι σαν το «κάνε ό,τι καταλαβαίνεις».

Το επώνυμό σας δε μοιάζει ισλανδικό... Γιατί διαλέγετε το «Da fleur»;

Πράγματι, είναι ένα επινοημένο όνομα. Έχω πολλά ψευδώνυμα, τα εναλλάσσω συχνά. Θέλω απλώς να παίζω με την αξία που δίνουμε στα ονόματα σήμερα. Τι αξία έχει ένα όνομα; Μόνο αυτήν που του δίνουμε σε μια κοινωνία που αρέσκειται στο να βάζει τα πράγματα σε κουτιά, κι ας μη χωράει τελικά τίποτα εκεί μέσα.

Το Ινστιτούτο Οπτικοακουστικών Μέσων (ΙΟΜ) ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΕΙ

Παρακολουθεί, μελετά και ερευνά τις εξελίξεις στο χώρο των ΜΜΕ σε θεσμικό, κοινωνικό, πολιτικό και τεχνικό επίπεδο. Εκπροσωπεί την Ελλάδα σε κοινοτικά προγράμματα (MEDIA) και ευρωπαϊκούς θεσμούς (EUROPEAN AUDIOVISUAL OBSERVATORY) και συντονίζει την αξιοποίηση των προγραμμάτων ενίσχυσης της οπτικοακουστικής βιομηχανίας.

ΥΠΟΣΤΗΡΙΖΕΙ ΤΗΝ ΟΠΤΙΚΟΑΚΟΥΣΤΙΚΗ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ
ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ ΔΙΑΔΙΚΤΥΟ ΝΕΕΣ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΕΣ

**ΔΕΘΕΙΤΕ
ΜΕ ΤΙΣ
ΕΠΙΤΥΧΙΕΣ**

**Radio 4-εθ
104.9**

αφεθείτε στη μουσική

104.9FM

Εγνατία 154, 546 36 Θεσσαλονίκη
T: 2310291105 | F: 2310291505

<http://radio.tif.gr>
info.radio@tif.gr

DIGITAL WAVE ΟΙ ΣΚΗΝΟΘΕΤΕΣ ΜΙΛΟΥΝ ΣΤΟ ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ

ΕΣΣΕ ΜΟΜΟ!

Ο Ανέστης Χαραλαμπίδης προκάλεσε πολλές συζητήσεις γύρω από το όνομά του πριν κάποια χρόνια, όταν η μικρού μήκους ταινία του *Μη σας ξεφύγει ο δολοφόνος* είχε επιλεγεί να διαγωνιστεί στο επίσημο πρόγραμμα του φεστιβάλ των Καννών. Με σπουδές στο Πανρωσικό Ινστιτούτο Κινηματογράφου, έρχεται φέτος να παρουσιάσει το *Εσσε μομο!* που αποτελεί ένα βίντεο-ημερολόγιο ενός ανθρώπου, πριν και μετά την αποτυχημένη απόπειρα αυτοκτονίας του.

Η ιστορία που αφηγείστε είναι αληθινή η μυθοπλαστική;

Στην ιστορία που αφηγούμαι, η αλήθεια έχει αναμιχθεί με τη μυθοπλασία, έτσι που να μην μπορεί κανείς να διακρίνει που αρχίζει και που τελειώνει το κάθε τι.

Η ταινία αυτή θα μπορούσε να γυριστεί σε οποιοδήποτε άλλο μέσο, ή το ψηφιακό μέσο «επέβαλε» τη δημιουργία της ταινίας;

Η ταινία αυτή θα μπορούσε να γυριστεί σε άλλο μέσο και θα ήταν και καλύτερη. Το ψηφιακό μέσο δεν «επέβαλε» αλλά όρισε τις δυνατότητες.

Αυτή είναι η πρώτη μεγάλου μήκους ταινία σας. Υπάρχει για σας κάποια ουσιαστική διαφορά στον τρόπο δουλειάς σας από τις μικρού μήκους ταινίες σας;

Και ναι και όχι. Από τη μια, δεν έπαψα να εμπιστεύομαι το καλλιτεχνικό μου ένστικτο, όσο τολμηρό και ανορθόδοξο κι αν ήταν, όπως έκανα και στις μικρού μήκους. Από την άλλη, για πρώτη φορά στη ζωή μου, αισθανόμουν να δουλεύω και να δημιουργώ έχοντας στα χέρια μου μέσα, τα οποία έλεγχα απόλυτα, κάτι που δεν γινόταν στις μικρού μήκους, αφού οι μικρού μήκους ήταν οι ταινίες όπου παράλληλα μάθαινα να κάνω κινηματογράφο και πολλές φορές καταπιανόμουν με μέσα και υλικά (με την

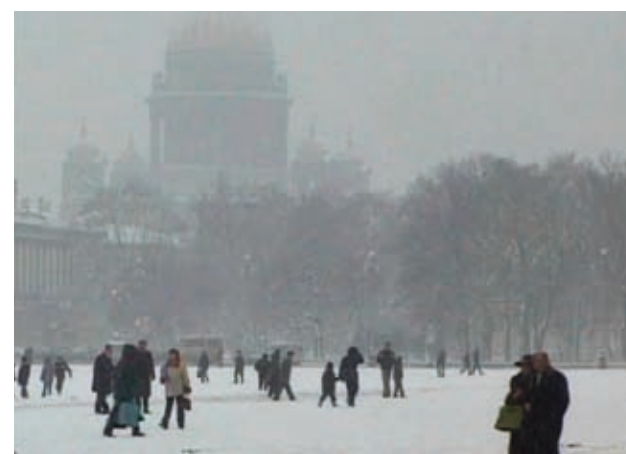

ΑΝΕΣΤΗΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΙΔΗΣ

ευρεία έννοια) τα οποία δεν ήταν πάντα απόλυτα «υπάκουα».

Πόσο χρόνο απαίτησε η δημιουργία της ταινίας και τι δυσκολίες συναντήσατε;

Η ταινία, ακόμα και τώρα, δεν έχει ολοκληρωθεί. Παρ' όλα αυτά, χρειάστηκαν περίπου 15 μήνες από το ξεκίνημα των γυρισμάτων για να πάρει μια μορφή κατάλληλη για ανάγνωση. Δυσκολίες συναντάει ο καθένας κάθε μέρα (ακόμη και για να βγεις από την κοιλιά της μάνας σου συναντάς δυσκολίες). Δε θα μπορούσα να τις απαριθμήσω όλες. Το πιο δύσκολο ήταν να φτιάξω το φινάλε. Είμαι οπαδός της άποψης που υποστήριξε ο Ντα Βίντσι: «Στην τέχνη έχει σημασία μόνο το φινάλε».

**Κάνουμε πράξη
το όραμα των δημιουργών**

Το Υπουργείο Μακεδονίας – Θράκης
στηρίζει το 49ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου
Θεσσαλονίκης

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ-ΘΡΑΚΗΣ

Ο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ ΣΤΗ ΜΕΣΗ ΑΝΑΤΟΛΗ ΟΙ ΣΚΗΝΟΘΕΤΕΣ ΜΙΛΟΥΝ ΣΤΟ ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ

ΤΟ ΑΛΑΤΙ ΑΥΤΗΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ / SALT OF THIS SEA

Η θάλασσα σημαίνει πολλά για τους Παλαιστίνιους. Είναι το όνειρο που μένει απραγματοποίητο. Πολλοί δεν την έχουν δει ποτέ από κοντά. Η σκηνοθέτιδα Ανμαρί Τζασίρ, μιλά γι' αυτήν αλλά και για τα θαύματα που συνεχίζουν να πραγματοποιούνται...

Η ταινία σας είναι ένα ρομαντικό δράμα για ένα νέο εργαζόμενο κορίτσι που ταξιδεύει πίσω στη πατρίδα της...

Το φιλμ είναι επίσης η ιστορία μιας γυναίκας που μαθαίνει να διαχειρίζεται το θυμό της. Ανακάλυψα ότι ήταν πολύ δύσκολο να «πλασάρω» τον χαρακτήρα της Soraya. Είναι θυμωμένη, κατά διαστήματα επιθετική, δεν ξέρει πως να διαχειριστεί τον εαυτό της και μπορεί να γίνει αφελής. Αλλά είναι πεισματάρα, ξέρει τα δικαιώματά της και δεν μοιρολατρεί. Μπορεί να μην είναι πάντα συμπαθής αλλά την αγαπώ.

Πως ήταν τα γυρίσματα στην Παλαιστίνη κυρίως για μια γυναίκα σκηνοθέτη;

Το να είμαι γυναίκα στην Παλαιστίνη δεν είναι θέμα για μένα. Υπάρχουν πολλές Παλαιστίνιες που εργάζονται στο χώρο του κινηματογράφου. Άλλωστε, το μισό επιτελείο της ταινίας ήταν γυναίκες. Το πιο δύσκολο για μένα ήταν να εργάζομαι με ηλικιωμένους Ευρωπαίους άνδρες. Μου έκαναν συνεχώς ερωτήσεις, με αμφισβητούσαν και ποτέ δεν με εμπιστεύονταν. Γι' αυτούς δεν ήμουν μόνο γυναίκα, αλλά νέα και Παλαιστίνια. Έτυχα μεγάλης αποδοχής και σεβασμού από το αραβικό επιτελείο των ανδρών αλλά όχι από το αντίστοιχο των Ευρωπαίων.

Η Soraya και ο Emad γίνονται εγκληματίες στην προσπάθειά τους να κατακτήσουν την ελευθερία τους. Πόσο δύσκολο είναι για τους νέους της Παλαιστίνης να το καταφέρουν χωρίς να έχουν την ίδια κατάληξη;

AN MARIE JACIR

Είναι παράνομο για έναν Παλαιστίνιο να πάει στην Ιερουσαλήμ. Παράνομο να χτίσει ένα σπίτι και να κάνει διάφορα πράγματα. Βασικά πράγματα. Οπότε, όταν παίρνουν την κατάσταση στα χέρια τους είναι σαν να επιλέγουν να γίνουν εγκληματίες. Η Παλαιστίνη είναι γεμάτη από ανθρώπους που ασφυκτιούν, δεν έχουν μέλλον και θέλουν να φύγουν, να αναπνεύσουν, να ζήσουν.

Μπορεί το σινεμά να επηρεάσει τις πολιτικές καταστάσεις;

Με πολλούς τρόπους. Υπάρχουν τόσες πολλές ιστορίες, τόσα πολλά που δεν έχουν εκφραστεί. Μας έχουν μάθει να ζούμε στην αφάνεια. Τα βιβλία μας, η φωνή μας, μένουν στη σιωπή. Στις δεκαετίες του '70 και του '80, οι συγγραφείς και οι καλλιτέχνες μας δολοφονήθηκαν. Υπάρχει μια επιβαλλόμενη σιωπή και το σινεμά είναι ένας διαφορετικός τρόπος έκφρασης. Είναι αλήθεια πως κάθε ταινία που γυρίζεται στην Παλαιστίνη μοιάζει με θαύμα!

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

του Γιάννη Παλαβού

ΝΕΟ ΡΟΥΜΑΝΙΚΟ ΣΙΝΕΜΑ Η ΕΠΕΛΑΣΗ ΤΩΝ ΜΙΚΡΟΜΗΚΑΔΩΝ

Το 2008 είναι η χρονιά των ρουμάνικων ταινιών μικρού μήκους. Τρία φιλμ κέρδισαν τρία από τα εγκυρότερα διεθνή βραβεία (Κάννες, Βερολίνο, Λοκάρνο), ενώ πολλά ακόμη συμμετείχαν σε φεστιβάλ ανά τον κόσμο. Οι ελπιδοφόρες ταινίες των νέων Ρουμάνων αποδεικνύουν πως η αποκαλούμενη «Ανοιξη του Νέου Ρουμάνικου Κινηματογράφου» διαθέτει επαρκή αποθέματα ταλέντου. Με αφορμή αυτές τις επιτυχίες, το τμήμα «Ματιές στα Βαλκάνια» του 49ου Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης παρουσιάζει ένα απάνθισμα των καλύτερων ρουμάνικων ταινιών μικρού μήκους της τελευταίας διετίας.

Οι δέκα ταινίες του αφιερώματος συνιστούν ένα συμπαγές σώμα με χαρακτηριστικά όμοια με εκείνα των ρουμάνικων ταινιών

μεγάλου μήκους, που τα τελευταία χρόνια θριαμβεύουν διεθνώς. Αυτή η συνέχεια, αισθητική και θεματική, κωδικοποιείται στα εξής:

Πρώτον, οι περισσότερες ταινίες αναπτύσσουν κοινωνικό και πολιτικό προβληματισμό. Στη βάση τους βρίσκεται το ζήτημα του αιφνιδίου και συχνά βίαιου εκδυτικισμού της ρουμανικής κοινωνίας και οι συνέπειές του: αποξένωση στην Πέμπτη του Handrian Marcu, διαζύγια και τεταμένες οικογενειακές σχέσεις στην Αλεξάνδρα του Radu Jude και το Megatron του Marian Crisan (Χρυσός Φοίνικας 2008), αίσθημα κατωτερότητας απέναντι στη Δύση και αναζήτηση νέας εθνικής ταυτότητας Στο σπίτι του Paul Negoescu, νεανική εγκληματικότητα στο Ωραία μέρα για κολύμπι του Bogdan

Mustata (Χρυσή Άρκτος 2008), αμήχανη αστικοποίηση στην Κίτρινη χαμογελαστή φατσούλα του Constantin Popescu και αναστοχασμός πάνω στο σοσιαλιστικό παρελθόν στο Χρονικό ενός προαναγγεληθέντος θανάτου του Andrei Gruzniczki.

Δεύτερον, οι ταινίες του αφιερώματος είναι ρεαλιστικές, τόσο από άποψη θεματικών όσο και από πλευράς αισθητικής. Εξαιρεση αποτελεί το Μετοίκασμα του Catalin Leescu, μια ιδιότυπη ταινία επιστημονικής φαντασίας με εικαστικό ενδιαφέρον.

Τρίτον, είναι συχνή η χρήση του χιούμορ, είτε ως γλυκόπικρη παρένθεση (στα βραβευμένα στο Λοκάρνο Κύματα του Adrian Sitaru και στην Κίτρινη χαμογελαστή φατσούλα)

είτε ως ειρωνεία (στο Ξέρεις τι εννιώ του Livi Marghidan) είτε, τέλος, ως μακάβρια φάρσα (στο Χρονικό ενός προαναγγεληθέντος θανάτου).

Συνολικά, οι δέκα ταινίες του αφιερώματος συμβάλλουν σε μια πληρέστερη κατανόηση της πιο ενδιαφέρουσας σήμερα εθνικής κινηματογραφίας της Ανατολικής Ευρώπης.

ΑΖΑΖΕΛ ΤΖΕΙΚΟΜΠΣ ΔΑΙΜΟΝΙΣΜΕΝΟΣ ΑΓΓΕΛΟΣ

ΑΖΑΖΕΛ ΤΖΕΙΚΟΜΠΣ

Ο πρώτος Αζαζέλ ήταν, όπως αναφέρεται στη Βίβλο, ένας έκπτωτος άγγελος που έγινε δαίμονας. Η μορφή του, μια διασταύρωση ανθρώπινου όντος και κατσίκας, οδήγησε στην ταύτιση του ονόματός του με αυτό του «αποδιοπομπαίου τράγου». Κι όμως, αυτό το μεταφορικό σχήμα μπορεί να έχει θετικά σημειώματα όταν μιλάμε για την περίπτωση ενός ανεξάρτητου κινηματογραφιστή με punk attitude, που θέλει να κινείται μακριά από το Χολιγουντιανό κύκλωμα και προτείνει έναν εντελώς δικό του τρόπο να γυρίζει ταινίες, βάζοντας, κυριολεκτικά, τμήματα της ζωής του μέσα σε αυτές. Στην ερώτησή μου για το όνομά του, ο Αζαζέλ Τζέικομπς έχει τον τρόπο του να ανατρέπει το στερεότυπο: «Η πτώση του Αζαζέλ έγινε για καλό σκοπό! Δεν πίστευε στην ιεραρχία που σχηματιζόταν ανάμεσα στους ουρανοί και τη γη. Ήταν ένας αμφισβητίας! Θα πρέπει οι γονείς μου να είχαν μεγάλη ιδέα για

μένα, για το αν θα μπορούσα να τους φτάσω στην τέχνη τους κάνοντας σινεμά. Δεν τα κατάφερα, αλλά έχω κάτι να στοχεύω». Όσο δύσκολο είναι για τον ίδιο να συγκρίνει τη δουλειά του με αυτή των γονιών του, άλλο τόσο είναι να μιλήσει και ένας τρίτος γι' αυτόν χωρίς να αναφέρει πως είναι ο γιος του Κεν Τζέικομπς, διάσημου σκηνοθέτη του πειραματικού κινηματογράφου και θιασώτη της σκηνης της Νέας Υόρκης, και της ζωγράφου Φλόρενς Τζέικομπς. Ο ίδιος απογαλακτίστηκε καλλιτεχνικά το 1997 με την μικρού μήκους «Kirk and Kerry», στην οποία ένα ζευγάρι της «αληθινής» ζωής συνομιλεί για τις δυσκολίες μιας σχέσης. Ακολούθησαν άλλες δύο ολιγόλεπτες ταινίες, το «Danger 44» (1999) και το «Dear Mexico» (2000), πριν από την πρώτη του μεγάλου μήκους, το «Nobody needs to know» (2003). Η αναγνώριση, όμως, ήρθε το 2005 με το «The GoodTimes Kid» (Το καλοπερασάιδιο), μια ιστορία για δύο άνδρες που έρχονται κοντά με αφορμή ένα μπέρδεμα που αφορά τα ονοματεπώνυμά τους, με αποτέλεσμα να

γεύεται ο ένας ένα 24άωρο από τη ζωή του άλλου. Μια ταινία για κλεμμένες ταυτότητες, γυρισμένη όπως θα 'πρεπε: σε φιλμ «κλεμμένο» κατά λάθος απ' το Χόλιγουντ! Η τελευταία ταινία του, «The momma's man», (Ο Μαμάκιας) είναι γυρισμένη στο σπίτι όπου μεγάλωσε, με πρωταγωνιστές τους γονείς του στους φυσικούς τους ρόλους, και αφηγείται την ιστορία ενός άνδρα που σκέφτεται ν' αφήσει τη γυναίκα του και το νεογέννητο μωρό τους για να γυρίσει στο πατρικό του σπίτι. Όπως λοιπόν θα τον ρωτούσαν οι αγαπημένοι του Clash: «What d'you think you're gonna be doin' next year?»

ΠΡΟΣΩΠΑ

της Αλεξάνδρας Αθανασιάδου

ΕΜΙΡ ΚΟΥΣΤΟΥΡΙΤΣΑ Ο ΟΡΓΙΣΜΕΝΟΣ ΒΑΛΚΑΝΙΟΣ

ΕΜΙΡ ΚΟΥΣΤΟΥΡΙΤΣΑ

Στο Φεστιβάλ συμμετέχει με την ιδιότητα του μουσικού, ως μπασιόστας της μπάντας που τα τελευταία δέκα χρόνια επενδύει και μουσικά τις ταινίες του. Πριν από αυτήν, το μουσικό του δίδυμο ήταν ο Γκόραν Μπρέγκοβιτς. Ο λόγος βέβαια για τον Εμίρ Κουστουρίτσα και για την «Non Smoking Band», οι οποίοι βρίσκονται στο Φεστιβάλ για να δώσουν μία και μοναδική συναυλία απόψε στην Αποθήκη Γ', στις 10 το βράδυ. Η μουσική ήταν πάντα ένα από τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα των ταινιών του. Φρενήρης, με τα γνωστά χάλκινα και πάντοτε με το πρόσταγμα «πιο δυνατά και πιο γρήγορα» δίνει στα περισσότερα έργα του έναν τόνο σχεδόν διονυσιακό, ο οποίος πλαισιώνεται και από τις ανάλογες εικόνες. Ζώα, γάμοι, αυτοκτονίες, ονειρικές πτήσεις ανθρώπων πάνω από τη γη: μαγικός ρεαλισμός με

βαλκανικές προεκτάσεις και γλυκόπικρη επίγευση –σχηματικά έτσι θα μπορούσε να περιγραφεί η γραφή του Εμίρ Κουστουρίτσα, ο οποίος γεννήθηκε το 1954 στο Σαράγεβο και αποφοίτησε από την διάσημη Κινηματογραφική Σχολή της Πράγας (FAMU). Στα 24 του χρόνια, με την πρώτη του κιάλας ταινία, όντας σπουδαστής, βραβεύεται στο Διεθνές Φεστιβάλ Κινηματογράφου του Κάρλοβι Βάρι. Θα ακολουθήσουν σημαντικές κινηματογραφικές διακρίσεις: τα δύο μέρη της ανολοκλήρωτης τριλογίας *Θυμάσαι την Ντόλι Μπελ* (1981) και *Ο μπαμπάς λείπει για δουλειές* (1985) σε σενάριο του μεγάλου βόσνιου ποιητή Αμπντουλάχ Σιντράν, στις οποίες απονέμονται το «Χρυσό Λιοντάρι» και ο «Χρυσός Φοίνικας» αντίστοιχα, το βραβείο σκηνοθεσίας στις Κάννες για τον *Καιρό των τσιγγάνων* (1989) και η «Αργυρή Άρκτος» για το *Arizona*

Dream (1993), σε σενάριο του David Atkins, φοιτητή του Κουστουρίτσα εκείνη την εποχή στο Κολούμπια της Νέας Υόρκης. Το 1995 βραβεύεται με το «Χρυσό Φοίνικα» για τη σουρεαλιστική και πικρή κωμωδία του για τα Βαλκάνια *Underground* (1995) και τρία χρόνια αργότερα με το «Αργυρό Λιοντάρι» για το *Μάυρος γάτος, άσπρος γάτος* (1998) στη Μόστρα της Βενετίας. Μέσα στην τελευταία δεκαετία, έχει σκηνοθετήσει άλλες 4 ταινίες με τελευταία το *Μαραντόνα* (2008), η οποία προβλήθηκε πρόσφατα στο Φεστιβάλ των Καννών. Η κινηματογραφική του δράση ακούραστη και η μουσική του ενέργεια ακόμη δυνατότερη. Το σημερινό πάρτι είναι ανοιχτό στο κοινό και η επόμενη ευκαιρία να ζήσετε την ανάλογη εμπειρία είναι μόνο στο Βελιγράδι, στο τέλος του μήνα.

Οι δυο ταινίες του που προβάλλονται στο αφιέρωμα των «ID '08» έχουν τίτλους παραπλανητικούς για την προσωπικότητα αυτού του Αμερικανού σκηνοθέτη. Κάθε άλλο παρά *Καλοπερασόπαιδο* ή *Μαμάκιας* είναι αυτός ο γόνος καλλιτεχνικής οικογένειας της Νέας Υόρκης. Και το αποδεικνύει μέσα σε λίγες μόνο λέξεις...

Μεγάλωσες σε ένα περιβάλλον στο οποίο η τέχνη έπαιξε καθοριστικό ρόλο. Πώς θυμάσαι τα παιδικά σου χρόνια;

Αυτό το σπίτι ήταν ένα απίστευτο μέρος για να μεγαλώνει κανείς. Όποιο κι αν ήταν το θέμα που με ενδιέφερε, πάντα θα υπήρχαν διάφορα βιβλία σχετικά με αυτό στη βιβλιοθήκη μας. Θυμάμαι τους γονείς μου και τους φίλους τους να συζητάνε τα βράδια, μαλώνοντας συχνά-πυκνά για τη δουλειά τους, κι εμένα να με παίρνει ο ύπνος με αυτήν την υπόκρουση. Δε θυμάμαι πότε ήρθα για πρώτη φορά σε επαφή με την κινούμενη εικόνα, αλλά θυμάμαι τον πατέρα μου να μου παραδίδει μια super-8 και να με παροτρύνει να τη δοκιμάσω...

Το σπίτι όπου μεγάλωσες είναι το σκηνικό που χρησιμοποίησες και στην ταινία *Ο μαμάκιας*. Γιατί;

Ε να, το σπίτι το νοικιάζουμε, δεν θα είναι για πάντα δικό μου για να μπορώ να το επισκέπτομαι. Ενώ τώρα, κατά κάποιο τρόπο, νιώθω πως μου ανήκει.

Ο Μπόρχες έλεγε πως η τέχνη είναι πάντα αυτο-αναφορική. Τι έχεις να πεις γι' αυτό;

Η αλήθεια είναι πως ο όρος δεν μου αρέσει, μου ακούγεται άσχημα. Υποθέτω πως είναι αλήθεια, αλλά δεν πρέπει να το σκέφτεται κανείς αυτό όταν κάνει πράγματα. Προσπαθώ να κάνω πράγματα που θα ήθελα εγώ να δω, να μιλώ με τον τρόπο που θα ήθελα να μου μιλάνε.

Πάντως, γυρίζεις ταινίες με συγγενείς και φίλους.

Ναι, γιατί όπως και να βγει η ταινία, είναι κερδισμένη υπόθεση. Ακόμα και αν βγει απαίσιμα, θα έχει στοιχεία, ανθρώπους και μέρη που θα αγαπάω για πάντα.

Στο *Καλοπερασόπαιδο*, ο συμπρωταγωνιστής και φίλος σου Gerardo Naranjo, σου μοιάζει και φυσιογνωμικά. Είναι κι αυτός ένας λόγος για τον οποίο συμμετέχει;

Α, μ' αρέσει αυτό! Εγώ τον αποκαλώ τον Μεξικανό αδερφό μου! Ο ίδιος λέει πως πήγε στο Χόλιγουντ να γίνει φίλος με έναν πλούσιο Εβραίο που θα σπρώξει την καριέρα του, αλλά για κακή του τύχη πέτυχε εμένα που είμαι φτωχός!

MASTERCLASSES

του Στάθη Πάλλη

ΝΤΙΑΜΠΛΟ ΚΟΝΤΙ

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΕΙΝΑΙ ΓΕΜΑΤΟΣ ΣΤΡΟΦΕΣ

«Δοκίμασα πολλά πράγματα στη ζωή μου. Έγραφα αρκετά πράγματα, δούλεψα μέχρι και ως στρίπερ. Η επιτυχία του *Junjo* και το Όσκαρ ήρθαν τόσο απότομα και τόσο απροσδόκητα, που ακόμα δεν το έχω συνειδητοποιήσει».

Η αμερικανίδα σεναριογράφος Ντιάμπλο Κόντι προσπάθει, όπως είπε χτες στο masterclass που έδωσε, να επανέλθει στην αρχική της κατάσταση που είχε ως αποτέλεσμα το φρέσκο και βραβευμένο σενάριο του *Junjo*. «Δεν είναι όμως πολύ εύκολο να επιστρέψεις σ' εκείνη την κατάσταση».

Στην κατάμεστη αίθουσα «Τζον Κασσαβέτης», οι ερωτήσεις έπεφταν βροχή από το νεανικό κυρίως κοινό, που ήρθε να την ακούσει από κοντά. Η ίδια δεν μπόρεσε να κρύψει την έκπληξή της και τον ενθουσιασμό της από την προσέλευση του κόσμου. «Αν και το *'Junjo'* της απέφερε το Όσκαρ πρωτότυπου σεναρίου, η ίδια εξακολουθεί να στέκεται απέναντι στο Χόλιγουντ και να συλλαμβάνει την ουσία και την αντισυμβατική φύση του ανθρώπου, χωρίς να είναι μία ακόμη επαγγελματίας γραφιάς της χολιγουντιανής μηχανής, αλλά μια αληθινή γυ-

ναίκα με μυαλό και πνεύμα», σχολίασε, καθώς την παρουσίασε στο κοινό, ο πρόεδρος του Φ.Κ.Θ., Γιώργος Χωραφάς.

«Η πορεία μου στην επιτυχία δεν ήταν ποτέ μια ευθεία οδός, αλλά ένας δρόμος γεμάτος στροφές», είπε η ίδια. Αν και έγραφε από παιδί, «τα περισσότερα πράγματα που έκανα δεν ήταν καλά. Η ζωή μου ήταν χάλια. Βαρέθηκα, μπούχτισα και πήγα να δουλέψω ως στρίπερ». Από αυτή την εμπειρία ήρθε ένα βιβλίο και μετά ήρθε η επιτυχία του *Junjo*. «Δεν περίμενα ποτέ ότι θα έφτανε κάποια στιγμή που θα βρισκόμουν στην Ελλάδα να μιλάω γι' αυτό. Όταν το έγραφα, ήθελα να κάνω ένα σενάριο διαφορετικό από όλα αυτά που βλέπουμε να επαναλαμβάνονται στο αμερικανικό σινεμά».

Με το σκηνοθέτη του έργου, Τζέισον Ράιτμαν, τα βρήκαν από τη πρώτη στιγμή. «Είναι αδερφή ψυχή. Σεβάστηκε το όραμά μου, φρόντισε να περάσουν οι ιδέες μου στο κοινό».

ΝΤΙΑΜΠΛΟ ΚΟΝΤΙ

Σε αντίθεση με το *Junjo*, που έγραφε χωρίς να σκέφτεται τη δομή, τώρα που γράφει σενάριο για την καλωδιακή τηλεόραση, έχει μπει σε μια διαδικασία όπου σκέφτεται τα τεχνικά ζητήματα. «Τώρα αναγκάζομαι να γράφω γρήγορα. Ό,τι γράψω, προβάλλεται σε δυο μέρες. Στο *'Junjo'*, το γράψιμο ήταν σαν παιχνίδι. Τώρα είναι επαγγελματική διαδικασία».

THINK GREEN

ΓΙΑ ΕΝΑ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΠΙΟ ΦΙΛΙΚΟ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ

Πράσινες διαδρομές, πράσινοι διάλογοι, πράσινα πάρτι. Το φετινό Φεστιβάλ Κινηματογράφου συμμερίζεται έμπρακτα την αγωνία του κόσμου για το μέλλον του πλανήτη, αναλαμβάνει δράσεις για την ευαισθητοποίηση του κοινού του σε περιβαλλοντικά ζητήματα και προτείνει ιδέες για μια πιο οικολογική ζωή. Γιατί το περιβάλλον όπως και η τέχνη του κινηματογράφου είναι πολιτισμός.

Ας μιλήσουμε... πράσινα

Το 49ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης επιχειρεί να μας ευαισθητοποιήσει περιβαλλοντικά και να μας κινητοποιήσει για μια πιο άμεση δράση σχετικά με το μέλλον του πλανήτη. Έτσι, ξεκινάει για πρώτη φορά φέτος έναν Διάλογο για το Πράσινο. Με ποιον; Μα φυσικά με τον κόσμο του, από τον οποίο θα πάρει ιδέες ώστε όλοι μαζί να συνδιοργανώσουμε, την επόμενη χρονιά, ένα 50ό Φεστιβάλ λίγο πιο πράσινο! «Σήμερα ο πλανήτης βρίσκεται αντιμέτωπος με μια από τις πιο σοβαρές προκλήσεις, την κλιματική αλλαγή. Το Φεστιβάλ αποδέχεται αυτή την πραγματικότητα και ενώνει τη φωνή του με χιλιάδες διεθνείς επιστήμονες και με τους πολίτες που προσπαθούν να βρουν λύση σ' αυτή την άμεση πρόκληση», σημειώνει χαρακτηριστικά η συντονίστρια των «Πράσινων Διαλόγων» Αθηνά Λαμπρινίδου και συμπληρώνει: «Φέτος, το Φεστιβάλ δεν προσποιείται ότι είναι πράσινο. Όμως, ξεκινάμε τους Πράσινους Διαλόγους, μέσα από τους οποίους θέλουμε να πάρουμε τις ιδέες και τις σκέψεις του κοινού για να συνδιοργανώσουμε ένα 50ό Φεστιβάλ με χαμηλότερες εκπομπές διοξειδίου του άνθρακα».

Πώς όμως σκοπεύει το Φεστιβάλ να αξιοποιήσει τις ιδέες μας; Μέσα από μια κάμερα, η οποία μας περιμένει όλους στο δωμάτιο των «Πράσινων Διαλόγων», μπαίνοντας αριστερά στην Αποθήκη Γ'. «Εδώ μπορεί να έρχεται ο καθένας και εμείς θα καταγράφουμε τις σκέψεις και τις ιδέες του για το πώς θα πετύχουμε το στόχο μας του χρόνου. Επίσης, έξω από αυτό το δωμάτιο, θα υπάρχει ένας μαυροπίνακας και κιμωλίες για να μπορεί όποιος θέλει να ζωγραφίζει αυτό που έχει σκεφτεί», εξηγεί η κ. Λαμπρινίδου. Παράλληλα, το Φεστιβάλ συνεργάζεται με το carpooling.gr, ένα site που λειτουργεί ως μέσο για την προσφορά ή και τη ζήτηση μέσων μεταφοράς για οργάνωση ταξιδιών

εντός Ελλάδας. Εδώ, βρίσκετε το «δρομολόγιο» που σας ταιριάζει (μπορείτε κι εσείς να βάλετε το δικό σας) και επικοινωνείτε με τον οδηγό/επιβάτη για να κάνετε την «κράτηση». Μάλιστα, ειδικά για τις ημέρες του Φεστιβάλ, έχετε τη δυνατότητα να δείτε ποιος θα το επισκεφτεί από άλλα μέρη της Ελλάδας και έτσι να φύγετε ή να έρθετε μαζί, χρησιμοποιώντας ένα λιγότερο αυτοκίνητο.

Έχεις τ' όνειρό σου, το ποδήλατό σου

Οι πρωτοβουλίες για ένα πιο πράσινο Φεστιβάλ δεν σταματούν όμως εδώ. Μαζί με την ποδηλατική ομάδα της Θεσσαλονίκης bikerespect.gr, το Φεστιβάλ προτείνει ποδηλατικές διαδρομές που ξεκινούν από διάφορα σημεία της πόλης και καταλήγουν στους χώρους του Φεστιβάλ. Αν μάλιστα προμηθευτείτε και το σχετικό χάρτη που διανέμεται στο Φεστιβάλ, θα διαβάσετε και συμβουλές για ασφαλή κυκλοφορία με το ποδήλατο, ενώ θα δείτε και τα πράσινα μονοπάτια που μπορείτε να ακολουθήσετε. Έχοντας ως αρχή και τέλος στην Αποθήκη Γ', ακολουθήστε στο δρόμο τα «οπτικά σκόπευτρα» της Δανάης Στράτου (είναι τοποθετημένα σε πολλά σημεία του κέντρου και μας δείχνουν κρυμμένες εικόνες πρασίνου μέσα στην πόλη), τα οποία ενώνουν την πράσινη διαδρομή: το έργο του Γιώργου Ευσταθουλίδη «Metal Fish» στην είσοδο του Λιμανιού, έπειτα μια επίσκεψη στη Χάρτινη Ζούγκλα του «Soul» για βιολογική μύρα και οικολογικά βιντεάκια της WWF (πεζόδρομος Καλαποθάκη, 3), την έκθεση του Ιβάν Λάντισλαβ Γκαλέτα «Endart 4, Pendulum» στα Λουλουδάδικα, την έκθεση της Ράνιας Καπελιάρη «Λατρείες της γης» (Αγορά Μπεζεστένι), το έργο της Μάριον

Ιγγλέση «The Rhinoceros Hunt» (μπαρ .ES). Κάντε ένα διάλειμμα στα Λαδάδικα για οικολογική τοικουδιά και βιολογικούς μεζέδες (Ζύθος, Κατούνη 3) κι έπειτα δείτε την ομαδική έκθεση «Νερό Ι» μπροστά στο Μουσείο Φωτογραφίας (Αποθήκη Α'). Ακολουθήστε το δρομάκι Magnificent Revolution ανάμεσα στην Αποθήκη Α' και το Κτίριο Ε' και θα φτάσετε στο διαδραστικό έργο για την ανακύκλωση στον πρώτο όροφο της Αποθήκης Γ'. Τέλος, κατεβείτε στο ισόγειο της Αποθήκης Γ' και μιλήστε ελεύθερα για τις κλιματικές αλλαγές στην κάμερα Διαλόγου για το Πράσινο. Και, φυσικά, μην ξεχνάτε ότι σε τρία διαφορετικά σημεία του Λιμανιού θα βρείτε τους κάδους ανακύκλωσης για όλα τα ανακυκλώσιμα υλικά. Όσο για φυτά που πήρατε από το Green party της Κυριακής, μην αμελήσετε να τα φυτέψετε στα μπαλκόνια σας και να κάνετε τα σπítια σας ακόμα πιο πράσινα, στέλνοντας το μήνυμα ότι η αλλαγή μπορεί να αρχίσει από εμάς τους ίδιους.

ΙΒΑΝ ΛΑΝΤΙΣΛΑΒ ΓΚΑΛΕΤΑ

Ο ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑΣ ΠΑΓΟΘΡΑΥΣΤΗΣ

Ένας σημαντικός διανοητής του κινηματογραφικού μέσου και ρηξικέλευθος καλλιτέχνης που αποστρέφεται τους «πεζοδρομημένους δρόμους», μας μιλάει για την αξία του πειραματισμού στην τέχνη, τη σχέση φιλοσοφίας και εικόνας αλλά και για τον εν γένει σκοπό της τέχνης στο σύγχρονο πολιτισμό.

Ένας σπουδαίος pianista δήλωσε κάποτε σε μία συνέντευξη πως ακόμη δεν μπορούσε να απαντήσει στην ερώτηση τι είναι μία νότα. Στην δική σας δημιουργική πορεία, τι έχει παραμείνει άλυτο; Μία νότα στη μουσική μπορεί να συγκριθεί με το καρέ ενός φιλμ. Και όπως μία νότα δεν κάνει από μόνη της μουσική, έτσι κι ένα κάδρο δεν κάνει τίποτα από μόνο του – με την εξαίρεση εδώ των Τζον Κέιτζ και Ναμ Τζουν Πάικ. Στην πραγματικότητα, με ενδιαφέρει αυτό που βρίσκεται ανάμεσα σε δύο μουσικές νότες, ή αντίθετα ανάμεσα σε δύο καρέ. Όσον αφορά τη δημιουργική διαδικασία, θεωρώ τις ερωτήσεις πιο σημαντικές από τις απαντήσεις, καθώς φέρουν μέσα τους την «ανοιχτότητα».

Στο έργο σας κάνετε αναφορές στη φιλοσοφία. Πόση στενή θεωρείται πως είναι η σχέση μεταξύ φιλοσοφίας και εικόνας; Μήπως η φιλοσοφία μεταφράζεται καλύτερα με εικόνες παρά με λέξεις; Θα πρέπει να τονίσω πως έχω ένα πολύ αμυδρό θεμελιώδες ενδιαφέρον για τη φιλοσοφία, παρόλο που αυτό δεν σημαίνει πως δεν την αναγνωρίζω όταν χρειάζεται. Δηλαδή δεν την βρίσκω ιδιαίτερα σημαντική για το χώρο με τον οποίο ασχολούμαι, μιας και η φιλοσοφία, ως κλάδος της επιστήμης, προσπαθεί να εξηγήσει κάτι. Από την άλλη, η τέχνη, όπως την βλέπω εγώ, δεν έχει καμία πρόθεση να εξηγήσει τίποτα, αλλά περισσότερο προσπαθεί να επιτύχει κάτι: την πιθανότητα επικοινωνίας με το «ενεργητικό» πεδίο, το οποίο αναφέρθηκε παραπάνω, που βρίσκεται ανάμεσα σε δύο νότες, δύο κάδρα, δύο λέξεις, δύο γράμματα...

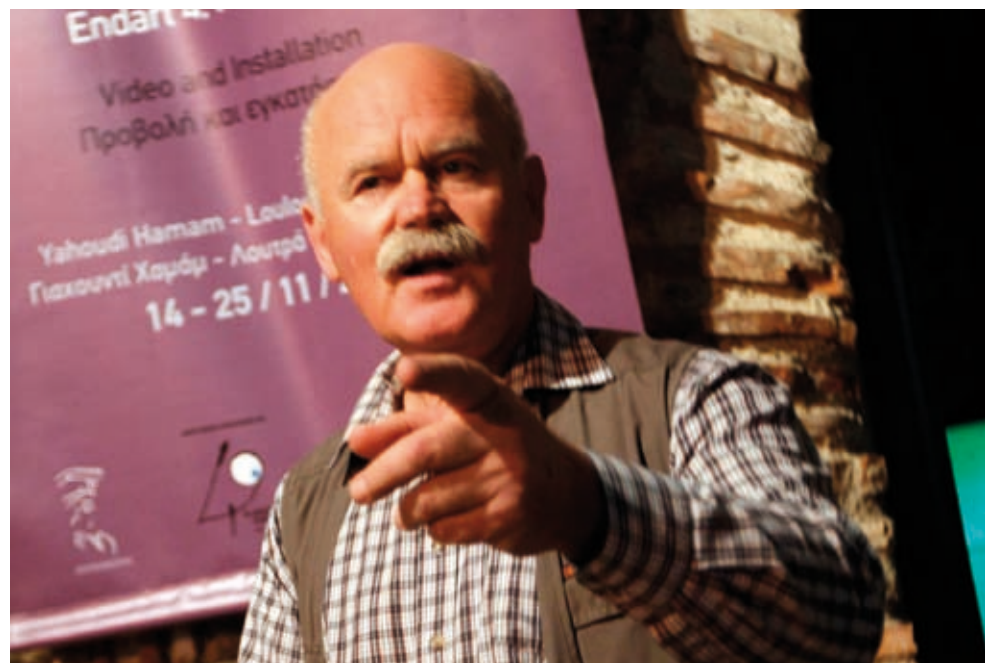
Πόσο σημαντικός είναι ο ρόλος του κοινού όταν δημιουργείτε; Έχει σημασία ο τρόπος που αντιλαμβάνεται ένα έργο το κοινό;

Μπορεί να σας φανεί παράξενο, αλλά θεωρώ πως ο καλλιτέχνης είναι σαν παγοθραύστης. Ένας μοναχικός τύπος που οργώνει μόνος του το δρόμο του στην αρχή. Όσον αφορά το κοινό, ο δημιουργός λέει: «Μην ακολουθείς τους πεζοδρομημένους δρόμους, γιατί αυτοί στο τέλος καταλήγουν στην πολιτική». Ελπίζω να μην παρεξηγήσετε αυτή την απάντηση. Ένας καλλιτέχνης που σκέφτεται το κοινό κατά τη διάρκεια της δημιουργικής διαδικασίας, τις περισσότερες φορές ασχολείται με τις εφαρμοσμένες τέχνες. Και το τονίζω, αυτό δεν είναι προσόν.

Για σας, είναι η video-art η ιδανικότερη μορφή δημιουργίας ή αποτελεί μία από τις επιλογές που κάνατε για να πειραματιστείτε;

Κάθε δυνατότητα που μας προσφέρει το μέσο είναι μέσα από την αυθεντικότητά της μοναδική, αναντικατάστατη κι ανεπανάληπτη. Και επιτρέψτε μου να πω, πως έχω λίγο εκπλαγεί από την ερώτησή σας. Εάν θεωρώ πως η χρήση ενός μολυβιού θα μου προσφέρει κάτι που ένας υπολογιστής δεν μπορεί, τότε θα το χρησιμοποιήσω χωρίς καν να σκεφτώ τις συνέπειες. Δυστυχώς υπάρχει σύγχυση για πολλά πράγματα σήμερα, όπου ο υπολογιστής έχει αντικαταστήσει το μολύβι και το αντίστροφο. Πάντοτε υποστήριζα τον πλούτο της ποικιλότητας σε όλους τους τομείς και σε όλα τα επίπεδα. Φοβάμαι πως η επιβολή της μιας και μόνο κουλτούρας έχει επηρεάσει πολύ και τις τέχνες. Παρεπιπτόντως, θα χρησιμοποιούσα τον όρο του «πειραματισμού» στις επιστήμες και όχι στις τέχνες.

Σας ενδιαφέρουν περισσότερο τα όρια της κινούμενης εικόνας ή τα όρια της σκέψης; Εάν κάτι το βλέπουμε, μπορούμε και να το πιστέψουμε;

Η όραση είναι η πιο ασαφής αίσθηση, και αυτή που εμπιστευόμαστε περισσότερο. Και είναι αυτή η αντίθεση που καθιστά την απάτη περισσότερο πειστική. Όσοι δημιουργούν ψευδαισθήσεις, το γνωρίζουν αυτό πολύ καλά. Πως θα μπορούσαμε εμείς, για παράδειγμα, να εξηγήσουμε σε κάποιον σήμερα πως οι ταινίες δεν είναι «κινούμενη εικόνα», παρά στατικά κάδρα που περνάνε από μπροστά μας με λίγο γρηγορότερο ρυθμό; Δυστυχώς σήμερα δεν γνωρίζουμε τη διαφορά μεταξύ του τρικ ως απάτη και του τρικ ως μία από τις δυνατότητες του μέσου. Η αναστρεψιμότητα της πραγματικότητας σε ένα φιλμ δεν είναι τελικά ένα τρικ, αλλά μία αφηγηματική εμπειρία, την οποία το μέσο του φιλμ καθιστά δυνατή, ανεξάρτητα από την πολυεπίπεδη φύση της ψευδαίσθησης. Και δεν αναφέρω καν την «επιτάχυνση» και την «επιβράδυνση» της πραγματικότητας εδώ.

Ποιος είναι για εσάς ο σκοπός της τέχνης; Η απάντηση σε αυτή σας την ερώτηση σχετίζεται άμεσα με την πρώτη ερώτηση. Δεν γνωρίζω ποιος είναι ο σκοπός της τέχνης, ειδικά σήμερα, όπου καλλιτέχνες, –άνδρες και γυναίκες– μπορούν να κάνουν σχεδόν τα πάντα στο όνομα της τέχνης. Δυστυχώς, οι συνέπειες, τολμώ να πω, αυτής της δημιουργικής διαδικασίας σύντομα θα φανεί πως αποτελούν ένα πολύ σοβαρό πρόβλημα αυτού του πολιτισμού.

«Θεωρώ πως ο καλλιτέχνης είναι σαν παγοθραύστης. Ένας μοναχικός τύπος που οργώνει μόνος του το δρόμο του στην αρχή. Όσον αφορά το κοινό, ο δημιουργός λέει: «Μην ακολουθείς τους πεζοδρομημένους δρόμους, γιατί αυτοί στο τέλος καταλήγουν στην πολιτική». Ένας καλλιτέχνης που σκέφτεται το κοινό κατά τη διάρκεια της δημιουργικής διαδικασίας, τις περισσότερες φορές ασχολείται με τις εφαρμοσμένες τέχνες. Και το τονίζω, αυτό δεν είναι προσόν».

BALKAN FUND

Λίγο άγχος, πολλά χαμόγελα ανακούφισης, προβληματισμένα πρόσωπα, χειραψίες επικύρωσης μιας συμφωνίας, παρουσιάσεις, διάλειμμα για καφέ, γεύμα σε χαλαρή ατμόσφαιρα, σκηνοθέτες, παραγωγοί, σεναριογράφοι, διανομείς, αναμονή για τα βραβεία, κατ' ιδίαν συναντήσεις, τα ντοσιέ στο χέρι, λίγο νερό και πάλι μέσα στην αίθουσα, τα φώτα σβήνουν, ένα μικρό κομμάτι της ταινίας, τα φώτα ανάβουν, ερωτήσεις, τα χέρια δεν τρέμουν, μια διάχυτη εμπιστοσύνη, χειροκρότημα! Αυτά θα έλεγε κάποιος αν έπρεπε να περιγράψει με λίγα λόγια το κλίμα στο φετινό Balkan Fund, που πραγματοποιήθηκε από τις 15 μέχρι τις 17 Νοεμβρίου, στο πλαίσιο του Industry Center του 49ου Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης.

Κάνε ταμείο

Το Balkan Fund ιδρύθηκε το 2003 από το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, με σκοπό τη συμβουλευτική και οικονομική ανάπτυξη σεναρίων. Λειτουργεί σε συνεργασία με τα ταμεία ενίσχυσης των υπόλοιπων καθιερωμένων διεθνών κινηματογραφικών φεστιβάλ.

Οι ταινίες που συμμετέχουν, βρίσκονται στο πρώτο στάδιο ανάπτυξης σεναρίου. Η ομάδα κάθε ταινίας (σεναριογράφος, σκηνοθέτης, παραγωγός) συζητάει με τα μέλη της κριτικής επιτροπής την ιστορία της ταινίας, για μια ώρα μπροστά σε ένα κοινό από επαγγελματίες του χώρου και απαντά σε ερωτήσεις της κριτικής επιτροπής. Παράλληλα, υπάρχει χρόνος και για ατομικές συναντήσεις, από τις οποίες μπορεί να προκύψουν σημαντικές συνεργασίες. «Το Balkan Fund στάθηκε αφορμή για πολλές επιτυχημένες συνεργασίες. Στην αγορά μικρών χωρών, όπως των βαλκανικών, τέτοιου είδους σχέσεις και επικοινωνία, όπως αυτή που υπάρχει μεταξύ των συμμετεχόντων του Balkan Fund, είναι πολύ σημαντική για την ανάπτυξη συνεργασιών», τονίζει η συντονίστρια του Balkan Fund Λουκία Ρικάκη.

Εξίσου σημαντικό είναι και το γεγονός ότι στο Balkan Fund μπορούν να συμμετάσχουν ακόμη και όσοι δεν παρουσιάζουν κάποια ταινία. «Έλληνες κινηματογραφιστές, σεναριογράφοι και σκηνοθέτες μπορούν να παρακολουθήσουν τις εργασίες του Balkan Fund ακόμη κι αν δεν συμμετέχουν σε κάποιο project –κάτι που είναι εξαιρετικά χρήσιμο, τόσο για τη δημιουργία

επαφών όσο και για την εξοκείωση με τον τρόπο ανάπτυξης σεναρίου σε διεθνές επίπεδο», αναφέρει η καλλιτεχνική διευθύντρια του Balkan Fund Χριστίνα Κάλλας-Καλογεροπούλου.

Ερώτηση - απάντηση

Οι συμμετέχοντες στο φετινό Balkan Fund πιστεύουν όλοι ότι ωφελήθηκαν από τη διαδικασία. «Το Balkan Fund είναι ένα πολύ δυνατό εργαλείο. Οι ερωτήσεις που μας έθεσε η κριτική επιτροπή ήταν πολύ ουσιαστικές και βοηθούν να σκεφτούμε στο πώς θα λύσουμε τα προβλήματα που μπορεί να έχουν τα σχέδια μας», επισημαίνει ο Χρήστος Καρακέπλης, σκηνοθέτης της ταινίας *Άσπρη κλωστή, μαύρη κλωστή* που παρουσιάστηκε στο Balkan Fund, ενώ η σεναριογράφος Νατάσσα Σέγκου συμπληρώνει: «Πρόκειται για μια εξαιρετική διαδικασία. Η επιτροπή έκανε πολύ εύστοχα σχόλια».

Το Balkan Fund έχει ήδη στο ενεργητικό του έναν εντυπωσιακό αριθμό ταινιών, οι οποίες αναπτύχθηκαν και ολοκληρώθηκαν με τη συνδρομή του και στη συνέχεια διακρίθηκαν με σημαντικά διεθνή κινηματογραφικά βραβεία, όπως για παράδειγμα το *Snow*, (Μεγάλο Βραβείο στην «Εβδομάδα Κριτικής», Φεστιβάλ Καννών 2008), το *Σεράγιεβο σ' αγαπώ*, (Χρυσή Άρκτος Φεστιβάλ Κινηματογράφου Βερολίνου, 2006) και άλλα. «Ειδικότερα φέτος, η επιλογή των ταινιών παρουσιάζει μεγάλη ομοιογένεια. Αυτό το μοντέλο παρουσίασης των έργων είναι πραγματικά θαυμάσιο», υπογραμμίζει ο Ρουμάνος σεναριογράφος Razvan Radulescu και μέλος της κριτι-

κής επιτροπής του Balkan Fund, ο οποίος σκηνοθετεί την ταινία *First of All, Felicia*, ένα project που παρουσίασε στο περσινό Balkan Fund με τη Melissa de Raaf. Φέτος, τα υποψήφια σχέδια σεναρίων ήταν τα εξής:

Clemency: σενάριο-σκηνοθεσία: Cem Baseskioglu, Makara Film (Τουρκία)
Elysium: σενάριο-σκηνοθεσία: Sandrina Andic, Sabeo Films (Σερβία)
Χάρισμα: σενάριο-σκηνοθεσία: Χριστίνα Ιωακειμίδη, Ekso Productions (Ελλάδα)
Midnight Sun: σενάριο-σκηνοθεσία: Dusan Ristic, 2nd Street Productions (ΗΠΑ - Σερβία)
Number Zero: σενάριο-σκηνοθεσία: Sirri Süreyya - Önder Besiktas, Kültür Merkezi (Τουρκία)
Submission: σενάριο: Zeynep Özcan Akbal, σκηνοθεσία: Emre Yalgin, SFR Film and Advertisement Productions (Τουρκία)
System D/ream: σενάριο-σκηνοθεσία: Yasna Zivanovich, 4X4 Productions (Γαλλία - Σερβία)
Tersakan: σενάριο-σκηνοθεσία: Baris Pirhasan, Anka Film (Τουρκία - Γερμανία)
The Last Flirtation of Miss Djukic: σενάριο-σκηνοθεσία: Mladen Kovacevic, Horopter d.o.o. (Σερβία)
Άσπρη κλωστή, μαύρη κλωστή: σενάριο: Νατάσσα Σέγκου, σκηνοθεσία: Χρήστος

Καρακέπλης, CL Productions (Ελλάδα)
Zincograph: σενάριο: Vladislav Todorov, σκηνοθεσία: Javor Gardev, Peripeteia LLC (Βουλγαρία)

ΒΡΑΒΕΙΑ BALKAN FUND 2008

Η κριτική επιτροπή του Balkan Fund που αποτελείται από τους:

Richard Kwietniowski, σεναριογράφος και σκηνοθέτης, **Milcho Manchevski**, σεναριογράφος και σκηνοθέτης **Simon Perry**, Διευθυντής του Irish Film Board, **Razvan Radulescu**, σεναριογράφος και σκηνοθέτης, **Χριστίνα Κάλλας-Καλογεροπούλου**, σεναριογράφος, παραγωγός και πρόεδρος της Ευρωπαϊκής Ένωσης Σεναριογράφων.

Απονέμει τα τέσσερα (4) βραβεία του Balkan Fund στα εξής σχέδια σεναρίου:

1. ZINCOGRAPH (Βουλγαρία)
2. NUMBER ZERO (Τουρκία)
3. WHITE THREAD, BLACK THREAD (Ελλάδα)
4. SUBMISSION (Τουρκία)

Τα βραβεία συνοδεύονται από 10.000 € για το κάθε βραβευμένο σχέδιο σεναρίου, ενισχύοντας με αυτό τον τρόπο την περαιτέρω ανάπτυξή του.

ΚΑΛΕΙΔΟΣΚΟΠΙΟ

Γεμάτος μουσικές και μοναδικές συναυλιακές εμπειρίες είναι ο σημερινός κύκλος παραλλήλων εκδηλώσεων του φεστιβάλ. Μαζί, μια ενδιαφέρουσα συζήτηση για το σινεμά της Μέσης Ανατολής και η απονομή χρυσού Αλέξανδρου στον Τακέσι Κιτάνο. Ακολούθησε τις διαδρομές!

Πάμε Μέγαρο!

Μια συναυλία σε... προσωπικό ύφος, σας χαρίζουν απόψε η Φωτεινή Δάρρα και ο Δημήτρης Παπαδημητρίου. Η δημοφιλής ερμηνεύτρια, πλαισιωμένη από Συμφωνική Ορχήστρα, θα παρουσιάσει τραγούδια από τη συνεργασία τους αλλά και από όλο το φάσμα της διεθνούς μουσικής και κινηματογραφικής σκηνής. Θα ακούσετε επίσης μουσικά θέματα από ταινίες που «έντυσε» με τις νότες του ο πολυβραβευμένος συνθέτης Δημήτρης Παπαδημητρίου.

21.00, Μέγαρο Μουσικής Θεσσαλονίκης

Ταινία μετά μουσικής

Πολλοί έζησαν πέρυσι μία μοναδική κινηματογραφική-μουσική εμπειρία στο πλαίσιο του προγράμματος των «Ημερών Ανεξαρτησίας». Το ίδιο σας περιμένει και απόψε, αφού τα συγκροτήματα Good luck mr. Gorsky και Eventless Plot Plot θα παίξουν ζωντανά τη μουσική που συνέθεσαν ειδικά για την προβολή της βωβής οουηδικής ταινίας *The Phantom carriage* (1921), του Victor Sjöström.

22:30, αίθουσα «Τζον Κασσαβέτης»

Συναυλία Non Smoking Band

Με την ιδιότητα του μουσικού επισκέπτεται φέτος το Φεστιβάλ ο πολυβραβευμένος σκηνοθέτης Εμίρ Κουστουρίτσα. Έτσι, μαζί με την μπάντα του, τους «Non Smoking Band», θα σας χαρίσουν μια μοναδική συναυλιακή βραδιά με ήχους βαλκανικού ροκ και όχι μόνο. Η είσοδος είναι ελεύθερη για το κοινό.

22.00, Αποθήκη Γ'

Τιμώντας τον Τακέσι Κιτάνο

Μια από τις πιο σημαντικές μορφές του ιαπωνικού σινεμά, ο Τακέσι Κιτάνο, τιμάται σήμερα με τον Χρυσό Αλέξανδρο για το σύνολο του έργου του, στην εκδήλωση που διοργανώνει προς τιμήν του το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης. Θα ακολουθήσει η προβολή της τελευταίας του ταινίας *Ο Αχιλλέας και η Χελώνα*.

20:30, Ολύμπιον

Η Μέση Ανατολή συζητά

Ιδιαίτερο ενδιαφέρον παρουσιάζει σήμερα η ανοιχτή συζήτηση με τίτλο «Διάσπαση και Ενότητα: Ο Κινηματογράφος στη Μέση

Ανατολή» που πραγματοποιείται στο πλαίσιο του 49ου Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης. Το αντίστοιχο κινηματογραφικό αφιέρωμα του Φεστιβάλ φέρνει κοντά μας ταινίες από χώρες όπως η Αίγυπτος, το Ιράκ, το Ισραήλ, ο Λίβανος, η Συρία και άλλες, αποκαλύπτοντάς μας την κινηματογραφική πολυμορφία αυτής της περιοχής.

13:00, Αίθουσα Σταύρος Τορνές

Κουβεντιάζοντας #3

Οι σκηνοθέτες Paolo Villaluna και Ellen Ramos από τις Φιλιππίνες (*Ο τρόφιμος*), ο Έλληνας σκηνοθέτης Χρίστος Γεωργίου (*Μικρό έγκλημα*), ο σκηνοθέτης Uygur Asan και η παραγωγός Anıta Sezgener (*Καβούκι*) από την Τουρκία, η ηθοποιός Arta Dobroshti από την Αλβανία (*Η σιωπή της Λόρνα*), οι Έλληνες σκηνοθέτες Ανέστης Χααραλαμπίδης (*Εσσε μοτο!*) και Κωστής Μπασσογιάννης (*Unitas*) και η Lizzie Nastro, Διευθύντρια Τμήματος Αγορών & Συμπαγωγών της IFC Films από τις Η.Π.Α. συζητάνε στο σημερινό «Just talking».

16:00-17:00, Αντλιοστάσιο Ο.Α.Θ.

Takeshi's masterclass

Ο αιρετικός Ιάπωνας σκηνοθέτης, ηθοποιός, παραγωγός, σεναριογράφος και περφόρμερ Τακέσι Κιτάνο, που θα παραβρεθεί στη φετινή διοργάνωση για να παρουσιάσει την καινούρια του ταινία *Ο Αχιλλέας και η χελώνα*, αναμένεται να φιλοτεχνήσει σε ένα ξεχωριστό masterclass αύριο το πρωί το πορτρέτο ενός «αναγεννησιακού» καλλιτέχνη. Ο Κιτάνο βραβεύτηκε με το Χρυσό Λέοντα για την ταινία *Πυροτεχνήματα* το 1997.

19/11, 11:00-13:00, Κασσαβέτης

Η ΓΕΝΙΚΗ ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ ΤΟΥ Δ.Σ. ΤΟΥ ΤΕΛΛΟΓΛΕΙΟΥ ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ & ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ ΣΧΟΛΗΣ ΚΑΛΩΝ ΤΕΧΝΩΝ Α.Π.Θ. κα ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΓΟΥΔΑΚΗ - ΒΟΥΤΥΡΑ ΓΡΑΦΕΙ ΣΤΟ ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ

Κάθε Νοέμβριο το Φεστιβάλ Κινηματογράφου, ένας από τους σημαντικότερους θεσμούς της Θεσσαλονίκης –που πλησιάζει μισό αιώνα σε διάρκεια– ζωντανεύει και ταράζει τα νερά του πολιτιστικού τοπίου της πόλης με δημιουργικό τρόπο: αφιερώματα, βραβεία, εκθέσεις, εικαστικά, δρώμενα, συναυλίες και άλλα είναι δράσεις που αναδεικνύουν και προβάλλουν τον πολυδιάστατο χαρακτήρα της τέχνης του κινηματογράφου. Κυρίως όμως, το Φεστιβάλ δημιουργεί γέφυρες επικοινωνίας ανάμεσα στο εγχώριο και διεθνές, το παλιό και το νέο, το καθιερωμένο και το πειραματικό, σχέσεις επαφής και επικοινωνίας, απόλυτα αναγκαίες στις μέρες μας. Η ίδρυση τα τελευταία χρόνια του Τμήματος Κινηματογράφου στη Σχολή Καλών Τεχνών του Α.Π.Θ. προσθέτει μια ποιοτική διάσταση στην υποδοχή του Φεστιβάλ, καθώς ενισχύει και στερεώνει έναν ουσιαστικό διάλογο ανάμεσα στην πράξη, στην εμπειρία και στους εκκολλημένους μελλοντικούς δημιουργούς της κινηματογραφικής τέχνης στην Ελλάδα.

By Alexia Amvrazi

EVERYBODY WANTS TO GET "STONED"

Another highly eminent and internationally acclaimed filmmaker to give a Masterclass at the Festival this year is Oliver Stone, who is in Thessaloniki to present Greek audiences with his newest release *W*, based on the personal and professional path of U.S. President George W Bush. With a filmography too large to mention here, Stone is considered the "master of controversy" for his powerful chronicling of political, historical and socio-political figureheads and events (war being one of his favourite themes), and *W*'s timing and subject matter surely do nothing to quell that image. Three-time Oscar winner Stone holds his Masterclass today at 11:30 at the John Cassavetes theatre.

The great greek hope

Part two of the Festival's special section promoting film newcomers takes place today. "Greece: Generation Next" is made up of the screening of the seven films *Vrohi*, *Narkes*, *Defteri Fisi*, *See No Evil*, *Busulla*, *Ta Saligaria tis Loulous* and *Nea Odysos, to Horio tou Nerou*. The seven filmmakers represent the hope for an improved, more recognized, better funded and publicly respected cinema in Greece, a hope that the Festival strongly supports and works towards realizing.

Davies delight

As part of the tribute to British director, actor and writer Terence Davies in its «Independence Days» section, and today you can see *The Terence Davies Trilogy*, at 13:00 in the John Cassavetes theatre. The trilogy is made up of the director's first autobiographical short, *Children* (1976), *Madonna and Child* (1980), a continuation of the story of Davies' alter-ego, Robert Tucker, covering his years as a clerk in Liverpool, and *Death and Transfiguration* (1983), in which he hypothesizes the circumstances of his death. These works went on to be screened together at film

festivals throughout Europe and the U.S. as *The Terence Davies Trilogy*, winning numerous awards. Davies' film *Distant Voices, Still Lives* will be screened in the Pavlos Zannas theatre at 19:30. His most recent released work is his first documentary *Of Time and the City* about the director's native Liverpool, which premiered out of competition at this year's Cannes Film Festival. The film uses vintage newsreel footage, contemporary popular music and a narration by Davies, who will also be holding a Masterclass on Thursday morning.

Honourable direction

This evening the Festival is holding its Honourary Ceremony for Japanese film director, writer, painter, editor and actor Takeshi Kitano at 20:30 in the Olympion theatre, followed by the screening of his new film *Achilles and the Turtle*. Kitano, who made his directing debut with the film *Violent Cop* in 1997, won the Golden Lion at the Venice IFF for *Fireworks*, and consolidated his position as director. The international successes *Kikujiro*, the Japan-US co-production *Brother, Dolls* and the major hit *Zatoichi* followed. After the release of Takeshi's, Kitano was awarded the "Galileo 2000" prize in Italy, in 2006. Kitano, known for his controversially intriguing way of combining a seemingly nihilistic philosophy with humor and

humanness, will talk to the public about his technique and art during his Masterclass tomorrow morning.

Listen up!

If you prefer to do the talking, attend the Festival's Round Table Discussion today at the Stavros Tornes theatre (13:30), themed around «Division and Unity: Cinema in the Middle East».

The musical group Good Luck Mister Gorsky & Eventless Plot have composed music especially to accompany the 1921 Swedish silent drama *The Phantom Carriage* at the John Cassavetes theatre (22:30).

Emir Kusturica returns to Thessaloniki to hold a Masterclass tomorrow and performs tonight (22:00) with his «No Smoking Band» in Warehouse C. Entrance is free. Also in concert tonight at the Thessaloniki Concert Hall is composer Dimitris Papaioannou (21:00).

The "Art" Macedonian Artistic Society's pays tribute to Jules Dassin tonight with a screening of his film *Night and the City*, introduced by Alexis Dermentzoglou (17:00 at the Pavlos Zannas theatre).

Don't miss The Experimental Forum's screening of Hungarian Experimental films from the *Bela Balazs Studio* (11:00-15:00 at Pavlos Zannas theatre and 15:00 at Alexandros cinema).

See *Ballast* by Lance Hammer as part of the Independence Days 'Young Americans' section at 15:00 at the John Cassavetes theatre.

GLK

Τόλμη και φαντασία!

Στους δρόμους που η τόλμη συναντά τη φαντασία υπάρχει μόνο ένα αυτοκίνητο.
Η GLK. Το compact SUV της Mercedes-Benz. Με design που τολμά να ξεχωρίζει, επιδόσεις πέρα από κάθε φαντασία και... μόνιμη τετρακίνηση με standard αυτόματο κιβώτιο 7 σχέσεων, 7G-TRONIC. Γνωρίστε τη και οδηγήστε τη, σε όλους τους εξουσιοδοτημένους διανομείς Mercedes-Benz και επιλέξτε την έκδοση της δικής σας τόλμης και φαντασίας, μέσα από τη μεγάλη γκάμα κινητήρων βενζίνης και πετρελαίου. www.mercedes-benz.gr

CO₂ 244 g/km, εκτός πόλης 8,3 l/100 km, εντός πόλης 14,1 l/100 km, συνδυασμένος 10,4 l/100 km.

Γραμμή εξυπηρέτησης Mercedes-Benz Ελλάς 800 11 76000
Mercedes-Benz Financial

Mercedes-Benz

Η ΕΡΤ ΣΤΗΡΙΖΕΙ ΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

49ο ΦΕΣΤΙΒΑΛ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 2008

“ΓΥΡΙΖΟΥΜΕ”
ΠΑΝΤΑ ΕΔΩ!

ΕΡΤ παντού!

ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΧΟΡΗΓΟΣ

www.ert.gr

Το Διαδίκτυο. Τώρα στο χέρι σου.

Απαθανάτισε. Blog. Vlog. Tag. Ενημέρωσε. Δημιούργησε.

Νokia N96. Δημιούργησε εσύ τα νέα μέσα από την παλάμη του χεριού σου. Απαθανάτισε μια στιγμή. Απαθανάτισε μια ιστορία. Στρέψε την προσοχή του κόσμου επάνω σου. Μαγνητοσκόπησε ένα γεγονός και μοιράσου το άμεσα. Φόρτωσε τις ταινίες σου και γράψε στο blog σου.

Νokia N79. Μοιράσου τις περιπέτειές σου μέσα από την παλάμη του χεριού σου. Απαθανάτισε τις εμπειρίες σου με την 5 megapixel κάμερα και προσδιόρισε την τοποθεσία των φωτογραφιών σου με το ενσωματωμένο A-GPS και τους χάρτες Nokia.

Νokia N85. Δημιούργησε ένα κόσμο διασκέδασης μέσα από την παλάμη του χεριού σου. Με τα πολυχρηστικά πλήκτρα πολυμέσων και την οθόνη 2.6" OLED – οι ταινίες, η μουσική, τα παιχνίδια και πολλά άλλα ακόμη είναι διαθέσιμα με το άγγιγμα ενός πλήκτρου.

NOKIA
Nseries

© Nokia 2008.

Nokia Nseries. Επισκεφθείτε nseries.com/madebyhand

ALPHA COPY

ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ
Φραγκικούδη 5
176 71 Καλλιθέα
Αθήνα
Τηλ. 210 920 3700
Fax 210 920 3799

NCS ΑΘΗΝΑΣ
Λεωφ. Βασιλαγμένης 187
& Άρσης
166 74 Γλυφάδα, Αθήνα
Τηλ. 210 891 8700
Fax 210 891 8899

NCS ΘΕΣ/ΝΙΚΗΣ
Λεωφ. Πειραγισίας
Σχολής 54
570 01 Πυλαία, Θεσ/νίκη
Τηλ. 2310 486 190/192
Fax 2310 486 199

NCS ΠΑΤΡΑΣ
Αγ. Ανδρέα 122
262 21
Πάτρα
Τηλ. 2610 222 415
Fax 2610 242 740

NCS ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ
Εθνικής
Αντιστάσεως 125
713 05 Ηράκλειο, Κρήτη
Τηλ. 2810 344 298
Fax 2810 346 195

NCS ΛΕΥΚΟΣΙΑΣ
Μητρώλ. Καραολή 5
13 11 Λευκωσία
Τ. 0. 257 01 Κώπος
Τηλ. +357 2267 1211
Fax +357 2267 1436

NCS ΣΚΟΠΙΝ
60, Ivo Ribar Lola Str.
1000 Skopje
FYRO Macedonia
Tel. +389 23 298 877-8
Fax +389 23 298 879

NCS ΣΟΦΙΑΣ
Business Park Sofia, Region:
Mladost 4, Building 5, Entrance
B, Floor 6, 1766 Sofia, Bulgaria
Tel. +359 2 9742850
Fax +359 2 9742860

NCS ΒΕΛΓΡΑΔΙΟΥ
20, Rajkova Str.
11000 Belgrade, Serbia
Tel. +381 11 3035 777
Fax +381 11 3036 050
Careline +381 11 035 333

NCS ΤΙΡΑΝΗ
Europe Trade Center
Bulevardi Bajram Curri
Tirana, Albania
Tel. +355 4 251 991
Fax +355 4 251 991

www.alphacopy.gr

www.nokia.gr

www.alphacopy-nokia-eshop.gr

e-mail: nokia-info@alphacopy.gr

Nokia Careline: 801 11 66542